

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

17. ÚNORA 2008

Z obsahu:

Svatý Augustin (3)

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
30. ledna 2008
- strana 2 -

Prostě se netrap

Setkání s Veronikou Wil-
liamsovou - iniciátorkou
hnutí „Matky se modlí“
- strana 4 -

Yánkuam, jitřní hvězda

Vyprávění salesiánského
misionáře o dalekém
Ekvádoru
- strana 6 -

Zkušenosti nejstaršího exorcisty (dokončení)

S P. Gabrielem Amorthem
rozmlouvá Paul Badde
- strana 8 -

Teror pramení ze samot- ného srdce islámu

Zafer Senocak
- strana 9 -

Poselství Benedikta XVI. k postní době

„Kristus se stal pro vás
chudým“ (2 Kor 8,9)
- strana 10 -

Země Lenina a Stalina

Nad knihou Andrey
Graziosi o hrůzách v sovět-
ském impériu
- strana 11 -

Rafael Santi (1483-1520): Proměnění na hoře Tábor (r. 1519/1520), Řím, Vatikánská muzea

Po Týdnu modliteb za jednotu křesťanů se vracíme k velké postavě svatého Augustina. Můj drahý předchůdce Jan Pavel II. mu v roce 1986, tj. k sedmistému výročí jeho obrácení, věnoval dlouhý a hutný dokument, apoštolský list Augustinum Hippo-nensem. Papež sám chtěl označit tento text jako „poděkování Bohu za dar, jehož se oním obdivuhodným obrácením dostalo Církvi a skrze ni celému lidstvu“ (AAS 74, 1982, s. 802). K tématu obrácení bych se chtěl vrátit v následující audienci. Je to základní téma nejen pro jeho osobní život, ale i pro náš. V evangeliu minulé neděle sám Pán uzavřel své kázání slovem: „Obráťte se.“

Když sledujeme cestu svatého Augustina, můžeme rozjímat o tom, co je to obrácení: je to definitivní, rozhodující věc, ale základní rozhodnutí se musí rozvíjet, musí se uskutečňovat po celý náš život.

Dvě nerozlučné cesty poznání

Dnešní katecheze je naopak věnována tématu víry a rozumu, což je rozhodující téma, nebo lépe řečeno směřodatné téma životopisu svatého Augustina. Od dětství se učil od své matky katolické víře. Ale jako dospívající opustil tuto víru, protože v ní nedokázal vidět rozumové zdůvodnění, a nechtěl náboženství, které by pro něho nebylo také vyjádřením rozumu, tj. pravdy. Ale jeho radikálnost byla taková, že se nemohl spokojit s filozofiemi, které by nedospěly k samotné pravdě, které by nedospěly až k Bohu. A to k Bohu, který by byl nejen poslední kosmologickou hypotézou, ale který by byl Bohem pravým, Bohem, který dává život a vstupuje do samotného našeho života. Tak představuje rozumové a duchovní putování svatého Augustina i dnes model platný pro vztah mezi vírou a rozumem, což je téma nejen pro lidi věřící, ale pro každé

Svatý Augustin (3)

ho člověka, který hledá pravdu, je to ústřední téma pro rovnováhu a určení každé lidské bytosti. Tyto dvě dimenze, víra a rozum, nejsou odděleny ani nejsou v protikladu, ale musí spíše kráčet pospolu. Jak napsal sám Augustin po svém obrácení, víra a rozum jsou „dvě síly, které nás vedou k poznání“ (Contra Academicos, III, 20,43). V tomto směru zůstávají právem slavné dvě augustinské věty (Sermo-nes, 43,9), které vyjadřují tuto

koherentní syntézu víry a rozumu: crede ut intelligas („věř, abys chápal“) – věřit znamená otevřít cestu, která dokořán otevírá bránu pravdě –, ale také, a to je neoddelitelné, intellige ut credas („pochop, abys věřil“), zkoumej pravdu, abys mohl najít Boha a věřit.

Neuvěřitelná Boží blízkost

Dvě Augustinova tvrzení vyjadřují s účinnou bezprostředností a nemenší hloubkou syn-

tezu tohoto problému, ve kterém vidí katolická církev vlastní cestu. Historicky se tato syntéza formovala ještě před Kristovým příchodem v setkání židovské víry s řeckým myšlením v helenistickém judaismu. Následně pak v průběhu dějin se této syntézy ujali mnozí křesťanští myslitelé a rozvinuli ji. Harmonie mezi vírou a rozumem především znamená, že Bůh není daleko: není daleko od našeho rozumu a od našeho života; je blízký každé lidské bytosti, blízký našemu srdci a našemu rozumu, pokud se skutečně vydáme na cestu.

Právě tuto blízkost Boha člověku zpozoroval Augustin s mimořádnou intenzitou. Přítomnost Boha v člověku je hluboká a současně tajemná, ale může být poznána a odhalena ve vlastním nitru: nevycházej ven – tvrdí konvertita – ale vrať se do sebe; ve vnitřním člověku přebývá pravda; a jestliže zjistíš, že tvoje přirozenost je proměnlivá, překroč sám sebe. Ale pamatuj, že když překračuješ sám sebe, překračuješ duši, která uvažuje. Proto tiňni tam, kde se rozsvěcuje světlo rozumu (O pravém náboženství, 39,72). Právě tak to on sám zdůrazňuje ve svém slavném výroku na začátku Vyznání, své duchovní autobiografie, napsané k Boží chvále: „Stvořil jsi nás pro sebe, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě“ (I, 1,1).

Pokračování na str. 12

Editorial

„Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!“ Neplatí tato slova na hoře Tábor v plné míře i o 267. nástupci Božího Syna na jednom ze sedmi římských pahorků? Bohužel, opakuje se i to, co se dělo za doby Ježíšovy. Tehdy učedníci nic nechápali a ještě se hádali, kdo je z nich větší. Kdykoliv je řeč o něčem náročném, co vyžaduje obět, sebezapření a námahu, lidé jsou často nedoslýchaví. Když se jednou vydáme cestou pohodlnosti a nejmenšího odporu, každý návrat k náročnosti je obtížná věc. Měly by nám v tom pomáhat takové příležitosti, jako je posvátná postní doba, milostivý čas k nápravě a opravdové změně, které říkáme obrácení. Trojí je její výzva: modlitba, půst a almužna.

Každá z nich předpokládá ty dvě ostatní. Modlitba, která neusměrňuje život, zůstává prázdným slovem a není v ní

pravdy. Askeze bez modlitby je něco jako exhibicionismus nebo fitness-kultura. Jedno i druhé pak má pomáhat, abychom směřovali k tomu nejpodstatnějšímu: smyslem našeho křesťanského života je cílevědomě uskutečňovat to, k čemu jsme byli stvořeni – být podobni obrazu svého Stvořitele. Bylo by málo platné chválit Boha, jestliže se současně nesnažíme napodobit to, co v něm chválíme.

A jak s tím souvisí almužna? Právě ta má být oním konkrétním ovocem modlitby i postu: praktickou cestou, jak se můžeme a máme stát Bohu ve svém jednání nejvíce podobní. Nedostupný a nekonečný Bůh se stal pro nás napodobitelný tím, že se sám přiblížil k nám a stal se nám podobný ve všem kromě hříchu. Přišel nám sám na sobě ukázat, jaké „normy“ by měla naše almužna splňovat.

Almužna

Co přivedlo Božího Syna k tomu, že k nám sestoupil? Když viděl své tvory, kteří se z vlastní viny dostali do krajní nouze, nezůstal k nim neutečný. Nevěnoval však na jejich záchranu jen něco ze své-

ho nadbytku, ale dal všechno, co mohl: dal nikoliv něco ze svého, ale dal jim sám sebe. O tom, co to znamená, nikdy nemůžeme dostatečně rozjímat.

Pokračování na str. 13

Hora Proměnění

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!

Cestou podél jezera došel Ježíš se svou družinou k úpatí hory Tabor. Učedníci jsou znepokojeni. Ježíš stále častěji mluví o blížícím se utrpení. Ještě více je však zneklidňuje obava, zda nejsou ohroženy jejich dosavadní představy a aspirace. Není to často i tvůj problém? Nabízí se ti příležitost, abys v Mistrově škole poznal a také prožil, co je pravda. Abys načerpal z dnešní lekce opravdový užitek, odlož všechno, co tě tak zneklidňuje a zaměstnává, a pros Ducha Svatého, abys zaměřil svou pozornost a vnímavost k tomu, co ti chce sdělit tvůj Pán, a nikoliv jen k tomu, co bys právě rád slyšel.

Pán se chystá vystoupit na vrchol hory, ale bere s sebou jen tři učedníky. Jsou to opět ti, kteří byli před časem s Ježíšem v domě představeného, jehož dceru vrátil zpět k životu. Proč jsou to právě oni? Všimni si především, že nikdo z ostatních nereptá, ani se neptá. Přijímají to jako Mistrovu vůli. Nebyla by to neúcta domnívat se, že Pán těm ostatním křivdí? Může snad někdo vznášet vůči Bohu své nároky? I pro tebe je vždy důležité jenom to, abys byl právě tam, kde tě Ježíš chce mít. Uvědom si to a děkuj za tuto první lekci pokory, důvěry a úcty.

Ježíš v doprovodu Petra, Jakuba a Jana vystupuje až na sám vrchol hory. Jdou mlčky až tam, kde budou zcela sami. Není to poprvé, co se Pán odebrá do ticha a samoty, aby se zde modlil. Jsou to vzácné chvíle, kdy Syn důvěrně rozmlouvá se svým Otcem. Upřímná a vroucí rozmluva s Bohem pozvedá z této pozemskosti do světla Otcova příbytku a naplňuje jasně, i když ho lidské oko nevidí. Ale dnes se děje něco mimořádného. To, co jindy při modlitbě zůstávalo jen v nitru, to nyní proniká navenek a proměňuje Ježíšovu tvář i jeho roucho. Pán dopřává svým třem učedníkům, aby byli očitymi svědky toho, co se odehrává v době jeho modlitby. Pokloň se jemu i Otci. Nyní jsi poznal, s kým se máš především spojit, když chceš rozmlouvat s Bohem. Ježíš je tu tvůj Učitel i Prostředník.

K Ježíšovi přistupuje Mojžíš a Eliáš. Vzpomeň si, jak často mluví Pán o Zákonu a Prorocích. Jejich představitelé nyní přicházejí, aby v rozhovoru s Ježíšem dosvědčili své spojení s Hospodinovým Služebníkem, který přišel naplnit Zákon a proroky. Tímto na-

plněním je nejen jeho učení, ale především jeho utrpení, smrt a zmrtvýchvstání. Všechno, co se odehrávalo ve Starém zákoně, směřuje k tomuto uzlovému bodu lidských dějin. Ale právě nyní, když tento čas nastává, nechápou to ani jeho nejbližší. Jestliže Pán zvolil nyní toto udivující zjevení, aby jim usnadnil pochopení božských skutečností, je to něco mimořádného jen z našeho lidského pohledu. Kdybychom nebyli tak příliš zabydleni v naší pozemské přizemnosti, nepřekvapovalo by nás tolik, když Bůh pošle své vyvolené, aby otevřeli člověku zjasněný vhled do Božího světa. Dělal to ze své otcovské lásky v minulosti a bude to dělat i nadále, kdykoliv ani jeho nejbližší nechápou správně znamení času.

Ale vznětlivého apoštola zaujalo více vzrušení z neobvyklé situace než závažnost Ježíšova rozhovoru se starozákonními velikány. To podstatné, proč byli přivedeni na tuto horu, uslyší tedy učedníci od samotného Otce. Zahalení mrakem, v němž pocíťují náhle osamělost, nejistotu a strach, slyší Otcovo vyznání, které už jednou vyslovil při Ježíšově křtu: *To je můj milovaný Syn, ve kterém jsem našel zalíbení. Dnes však ještě dodává: Toho poslouvejte.* To je i pro tebe jednoznačná směrnice, která platí i pro chvíle neproniknutelné mlhy a nejistoty: Poslouvej Božího Syna, je docela nablízku, i když ho právě nevidíš. Zachováš-li jeho slovo, i tebe se ujme a nakonec řekne: *Vstaň a neboj se.* Není tedy rozhodující, zda tě právě zaplavuje blažené světlo, nebo zahaluje neprůhledný mrak. Tvou jistotou je sám Ježíš. *Toho poslouvej, aby i v tobě mohl Otec najít zalíbení.*

Využij cestu do údolí, děkuj upřímně svému Pánu a chval nebeského Otce, že ti dal za trvalého průvodce svého nejmilejšího Syna. To samo o sobě je větší div než jakékoliv zjevení. Ale i tehdy, když se ti dostane mimořádné milosti a budeš vytržen až na vrchol hory, nauč se také sestupovat opět do nížiny. Nauč se uchovávat nalezenou radost ve svém srdci, aby se tam pak proměnila v sílu v čase zkoušky. Právě ti, které si Bůh vybral mezi všemi, aby zvláště jim ukázal své světlo, neoslavili ho touto svou účastí na vidění, ale stejně jako všichni ostatní teprve svou věrností, kterou mohli osvědčit až do krajnosti, když *nesli obtíže spojené s hlásáním evangelia. Nevylol si nás proto, že jsme my něco vykonali, nýbrž proto, že On tak svobodně rozhodl.*

Hospodinovo slovo je správné, spolehlivé je celé jeho dílo. Jeho oko bdí nad těmi, kdo doufají v jeho milost.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 33

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 12,1-4a

Hospodin řekl Abramovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a proklejí ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abram se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

2. čtení – 2 Tim 1,8b-10

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu.

Evangelium – Mt 17,1-9

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle – ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají.

Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavíme tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“

Když ještě mluvil, zastínil je najednou světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouvejte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli.

Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše.

Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

Pustit z hlavy starosti, úzkosti a obavy především o děti a vnuky a předat je Bohu – to byla myšlenka, která mě v poslední době zvláště zaměstnávala. A tu jsem dostala návrh: udělat rozhovor s Veronikou Williamsovou. Její hnutí Mothers Prayers (MP – „Matky se modlí“) je rozšířeno v 90 zemích. Na světě existuje více než tisíc těchto skupin.

Veronika Williamsová se narodila v roce 1940 jako třetí ze šesti dětí v Kentu, kde také vyrostla. Její matka přestoupila v 19 letech z anglikánské do katolické církve a pak se vdala za katolíka. Během 9 let obdrželi manželé 6 dětí. Po narození posledního otce rodinu opustil a děti viděly otce jen jednou za rok.

Skončila právě válka a každá pomoc je drahá. Přesto má Veronika na své dětství krásné vzpomínky, vždy stále cítila matčinu lásku a ochranu. Tichým hlasem vypráví: „My jsme byly jediné děti ve škole, které neměly tatínka. Tehdy to bylo zcela mimořádné, když otec opustil rodinu. Ale duchovně jsme byly velice bohaté.“ Veronika je velice vděčná své matce, která jí zprostředkovala víru.

Ačkoliv matka od svých šesti dětí nemohla chodit do práce – pomáhala babička, jak jen mohla –, nedělala si žádné velké materiální starosti. „Myslím, že dnes je tomu zcela naopak. Tehdy však stavěla maminka duchovní starosti nad ty materiální. Každý večer jsme se modlili růženec a velmi často jsme navštěvovali mši svatou. Tříkrát týdně jsme chodili na svátostné požehnání, nejen proto, že to maminka chtěla, ale protože to pro nás byl krásný příklad. Jí děkuji za to, že jsem věřící.“

Po celý život zůstala pro ni matka velkým příkladem. Především v posledních letech, když byla připoutána na lůžko, byla pro děti příkladem úplné odevzdanosti. „Všichni, kdo u ní v tu dobu byli a modlili se s ní,

Prostě se netrap

Veronika Williamsová – iniciátorka hnutí „Matky se modlí“

velice duchovně vyrostli. Obdrželi mnoho milosti.“

Veronika dále o svém dětství říká: „Byla jsem v klášterní škole. Zde jsem zažila mnoho lásky, obdržela jsem dobrou výchovu, neudělala jsem žádnou negativní zkušenost. V hodinách náboženství se mluvilo mnoho o víře, získali jsme vztah k Písmu svatému. Dnes se po materiální stránce mnohé zlepšilo. Ale chléb života, víru, děti tak nedostávají. Po materiální stránce byl život velice tvrdý, ale to bylo dobré cvičné pole pro život.“

S úsměvem dodává: „Ve svém mládí jsem jen jedenkrát dostala nové šaty. Všechny ostatní byly obnošené po jiných lidech, třeba i boty po babičce, které mi byly velké. Ale to nebylo důležité.“

Ráda by se byla stala učitelkou, ale maminka si její vzdělání nemohla dovolit. Tak musela v 16 letech opustit školu a začala pracovat v jedné bance, aby něco pro rodinu přivydělala. V 21 letech se vdala a narodily

se jí v rychlém sledu tři děti: jeden chlapec a dvě dívky. I ona zůstala s dětmi doma.

Pak udělala Veronika ve svém vyprávění velký skok. Koncem čtyřicítky byla úspěšnou obchodnicí, děti už byly z domu, ale prožila bolestné období svého života. Chtěla být opět šťastnou. Pokouší se všem vyhovět a všem se zalíbit. To jí přimělo nosit mnoho tváří a dělat mnoho kompromisů.

„Pochopila jsem, že jsem se v těžkých životních okolnostech a pod ranami osudu silně změnila. Měla jsem před sebou obraz lodi přeplněné mušlemi, které ztratily svou původní formu. Přesně tak jsem se cítila. Jako bych byla obklopena pancířem a nebyla už člověkem, kterým jsem byla stvořena. Vzpomínám si, že jsem si jednoho dne myslela: Vlastně už vůbec nevím, kým jsem. Ale i když to nevím já – On, Bůh to ví. A řekla jsem si: – Pane, ať to stojí, co stojí, chtěla bych být taková, jakou jsi mě stvořil a jakou mě chceš

Veronika Williamsová

mít, a ne tím, čím jsem se stala. Dala jsem Bohu 100% povolení, aby mě přeměnil, a je to jedno, zda se stanu bohatá nebo chudá, zdravá nebo nemocná.“

Od té chvíle měla mít přednost Boží vůle, a tak začala v padesáti jít novou cestou, která z počátku přinášela některé bolesti. Při exerciciích, kterých se zúčastnila, dal jí Pán zvláštní pokyn:

„Probudila jsem se s následujícími slovy: – Buď tím, čím jsi, zůstaň klidná, prostě se netrap. Byla jsem tehdy velice zaměstnaná, a náhle pokyn: zůstaň v klidu! Tak jak jsem byla vyspaná, jsem se ptala: Mám zůstat v klidu a nic nedělat? A co bude s prikázáním lásky? Tu jsem měla dojem, jako by mi Bůh řekl: – Ty sama milovat nemůžeš, ale můžeš mi dovolit, abych miloval lidi skrze tebe. Ta slova: – Buď tím, čím jsi, zůstaň v klidu a netrap se – všechno změnila.“

„Bůh chtěl, abych spočinula v jeho lásce, a dovolila mu tak, aby ze mě udělal člověka, jakým mě chtěl stvořit. Chtěl mě vést – v těžkých i dobrých časech. Myslím, že právě v tom je tajemství štěstí: dát Bohu zcela volnou ruku a dovolit mu, aby mě vedl ve všech oblastech života a ukazoval mi cestu vpřed. O dobrou cestu nemusíme bojovat nebo studovat teologii, abychom ji lépe pochopili, ledaže by to Bůh sám chtěl.“

V těch letech mnoho přemýšlela o výzvě úplného sebeodevzdání. Procitěně k tomu říká: „To znamená přenechat Bohu ve všem 100procentně

OBĚTOVALA SVŮJ ŽIVOT

35letá matka Milicia I. z Mnichova, trpící rakovinou, odmítla v období těhotenství chemoterapii, aby neohrozila život svého dítěte. Den, kdy se její dcera narodila, prohlásila za nejkrásnější den svého života. Tři měsíce po porodu zemřela na následky své nemoci. Svému dítěti zanechala dopis a velký příklad hrdinství. Statečná matka pocházela z Chorvatska.

Podobný příklad dala i Lorraine Allardová ve Velké Británii. Ve čtvrtém měsíci těhotenství byla u ní zjištěna rakovina jater. Vzhledem k svému dítěti odmítla léčbu. Zemřela dva měsíce po porodu. Zanechala po sobě další tři děti.

LŽIVÁ INFORMACE

List „The Lancet“ uveřejnil zprávu, že pilulky orální antikoncepce chrání před rakovinou. Světový svaz katolických lékařů prohlásil, že právě šíření těchto prostředků je svrchovaně nezodpovědné. Riziko onemocnění rakovinou při těchto preparátech ještě více stoupá. Nikdo neinformuje také o skutečnosti, že každoročně umírá na světě 68 tisíc žen na následky potratu.

Kath-net

všechny životní situace. On ví nejlépe, co nám prospívá. To, na čem nejvíce trváme, může být pro nás největší překážka, aby nám dal své plné požehnání. S největší pravděpodobností by asi chtěl, abychom zůstali tam, kde jsme, a byli tam svědky jeho lásky pro naše přátele, sousedy a kolegy.“

Co potom Bůh způsobí? „Abychom pozvolna změnili své obyčeje a sami sebe, aby to, co dříve bylo důležité, ztratilo na významu, a jiné věci naopak významu nabyly. A především: Bůh ví, co na nás může naložit. Vede nás obezřetně na naše pravé místo.“

S úsměvem k tomu dodává: „Nejdůležitější je mít jistotu, že nás Bůh miluje. Pak máme radost při každém setkání s Ním. Když však tu lásku nepoznáváme, musíme prosit Ducha Svátého, aby nám ji ukázal. V každodenním životě, při četbě Písma, během modlitby...“

S takovýmto generálním „dovolením“ dělá Veronika velmi rychle nejlepší zkušenosti. Ještě neví, že Bůh má s ní velké plány. Nejdříve jí ukazuje skrze vnitřní obraz – dostává obrazy beze slov, které hovoří přímo k jejímu srdci – první úkol: má uspořádat festival Boží chvály pro všechny křesťanské farnosti ve městě. To je nemožné, myslí si nejdříve. Ale Bůh zajišťuje všechno, jakmile se svého úkolu ujme: původně již pronajatá hala je volná, původně zdrženliví představitelé farností začnou spolupracovat. Setkání má úspěch a přináší velké plody. Pro ni to znamená: je to Jeho dílo, On je zde.

Po tomto „zkušebním kroku“ ji vede Bůh k velkému podniku. Veronika narazí na jednu knihu, která popisuje špatnou situaci dětí v Anglii. Dočte se například, že denně 10 000 dětí vytáčí číslo dětského nouzového volání. A co je s těmi, které nemohou telefonovat nebo mají příliš velký strach? Položí si otázku: „V jaké společnosti budou vlastně žít moji vnuci?“

Její švagrová, matka 8 dětí, je dvakrát v noci probuzena slovy: „Modlete se za své děti!“ Obě matky se rozhodnou, že se budou spolu modlit za své děti. Jsou si jisté, že Bůh to tak chce. „Když nás Bůh prosí, abychom něco udělali, je lepší nelámat si hlavu, co máme dělat, ale přímo se ho zeptat.“

Celý měsíc se modlí, aby jim ukázal cestu. Ony jsou sekretářky, Pán je Šéf. Tak začnou základní pravidla „Modlicích se matek“, které jsou dnes rozšířené po celém světě. Když se k nim připojí další tři ženy, vznikne v roce 1995 první modlitební skupina „Matky se modlí“.

Jaká je základní idea těchto modlitebních setkání? Přesvědčení, že Bůh miluje děti na celém světě více, než je mohou milovat jejich matky. On sám ví, co je pro ně dobré. Matky se musí za své děti jen modlit a zcela důvěřovat Pánu. Nestarat se! Zní heslo. Jak velice je to těžké! Takové důvěře se člověk musí nejdříve naučit, jak vím z vlastní zkušenosti. Ale právě to ulehčují pravidla modlitebních skupin.

I rozšíření této záležitosti vezme do ruky sám Pán. Veronika vypravuje: „Když necháme Boha působit, povede nás, otevře nám všechny dveře a přivede k nám lidi.“ A tak se to skutečně stane. I když těchto pět žen neprovádí žádný nábor pro MP, rozšířilo se toto hnutí postupně na všech pět kontinentů. „Pán je nejlepší náborový agent,“ říká Veronika suše. A dále: „Když se mu hekticky nepletete do cesty a nechceme všechno řídit podle svého, naučíme se poznávat jeho moc.“

Jak se to odehrálo? Jednoho dne vezla svého známého na akci „Pro život“ a hned tam zůstala. Dotyčný ji představí reportérovi jedné katolických novin, aby mu Veronika vyprávěla o svých začátcích. Vzpomíná si: „Jednou v listopadu jsme začali a o Vánocích napsal jeden článek, který pohotově převzaly jedny anglikánské noviny. Pak mě

pozval pastor baptistické farnosti, abych v Radio Kent pohovořila o MP.“ V krátké době se spustila lavina. (Ostatně je vidět, že Pán používá MP i k tomu, aby podpořil jednotu křesťanů.) Je to snad jen proto, že vzala někoho do auta?

Podruhé se vracela z Londýna. Ve vlaku se dala do řeči s jedním manželským párem, který zmeškal předchozí vlak. Veronika vypráví o založení MP. Žena je nadšená a prohlásí, že zanesete tuto myšlenku do Mexika a na Kuvajt. Tam prý má mnoho kontaktů. Za několik dnů volá jiná žena, která se o MP doslechla a chtěla by to zanést do Číny. Přihlásila se i Unie katolických matek, bez jejího přičinění. Potřebuje jen ujmout se Božích podnětů. Tak zařídil Pán v jednom jediném týdnu Mexiko, Kuvajt, Čínu a Unii katolických matek. To by sama nikdy nezvládla, dodává ráda.

„Není to obdivuhodné?“ raduje se Veronika. „Proto tak ráda hovořím o sebeodevzdání. To je spiritualita, která stojí za MP, a je to tajemství radosti v mém životě.“ Že to není žádná prázdná fráze, vyzařuje z její tváře, která na mě působí radostně a uvolněně. Ona opravdu odpočívá – v Něm.

K tomu se hodí vnitřní obraz, o kterém vypráví: Byla před ní bahnitá řeka s mnoha čluny. Jeden břeh představoval zemi, druhý nebe. Na břehu země je vidět někoho stát. Ona sama? Skočí do vody a začne bojovat proti všem překážkám, bije kolem sebe. Dochází jí dech a je

zcela vyčerpaná, když se konečně dostane na druhý břeh. „Pak jsem viděla druhý obraz. Stejná osoba. Vstupuje pomalu do vody a nechá se unášet. Tu přišla velká vlna, na kterou se osoba položila. Vlna překlenula všechny překážky a ona přistála na druhém břehu.“

Naléhavě vysvětluje: „To je pro mě odevzdání. Můžeme dosáhnout svého cíle tak, že se probíjíme sami a jen tu a tam požádáme o Boží pomoc nebo se svěříme Bohu, který je jako velká vlna a přenesete nás přes všechny těžkosti života.“ Těžkosti zde jsou, ale Bůh nás nese a pomáhá nám, abychom je překonali.

Další obrazy: Vlak musí zastavit v tunelu. Je tma. V jednom vagoně jsou dva muži, vyběhnou a rozčilují se. V jiném je muž, který si klidně lehne a průvodčí mu přinese šálek čaje. V temnotě, vysvětluje mi Veronika, může člověk reagovat různě: zlobit se na druhé nebo na Boha, nebo zůstat klidný, odevzdat se Bohu, který – jako průvodčí – se o nás postará, dokud opět nepřijde světlo.

Abyste povzbudilo k takovému postoji, rozšířilo se hnutí během několika let na všechny kontinenty. Pro Veroniku je obtížné všude jezdit, aby promluvila s koordinátory a s matkami. Proto se před pěti lety spojilo několik modlicích se matek do „Solace Community“ – Společnosti útěchy – a nastěhovaly se do společného domu. Nyní sem mohou zvat koordinátorky z jednotlivých zemí, aby si prohlubovaly spiritualitu prostoty, odevzdání a radostné poslušnosti. Veronika s rozhodností dodává: „To je moje odpovědnost před Bohem – předávat vizi tak, jak mi ji ukázal Bůh.“

Nikdo nepotřebuje rozvíjet své vlastní ideje. Jinak by nebylo tolik zázraků, jaké se v modlitebních skupinách dějí: děti, které se zbavují drog, alkoholu, hráčeké vášně, po dlouhé nepřítomnosti se vracejí domů, nebo opět začínají mluvit s rodiči;

děti, které se uzdravují ze zdánlivě nevléčitelných nemocí, které přicházejí na svět zdravé, ačkoliv jim předpovídali postižení, ale matky odmítly potrat.

Jsou tak vyslyšeny všechny prosby, jak si to matky přeji? Ne, ale i ti, jejichž prosby nebyly nebo dosud nejsou vyslyšeny, dostávají zvláštní milost, jsou naplnění nadějí a pokojem. Žádná modlitba není zbytečná.

Například Verončin zeť byl přesvědčený ateista a byl proti všemu křesťanskému. Jeho žena z toho byla velice nešťastná. Veronika předala tuto starost Pánu a dlouho se za něho modlila... Po obrácení je nyní horlivým křesťanem. Říká, že má nového přítele: Ježíše.

Pro Veroniku je to nepochybně zázrak: „Věřím, že Bůh nás vede po této cestě, protože zná naše srdce. Dovoluje tyto zázraky, aby potvrdil, že nás volá, abychom se stali lidmi víry. Mnoho matek, které k Bohu měly vlažný vztah, našly k němu nový vztah.“

A ještě něco velmi povzbudivého: „Někdo si myslí, že není dokonalým rodičem a udělal mnoho chyb. Těm řekněme: Nejsou ani dokonalé matky, ani dokonalí otcové. Ale je Někdo, který dokáže ze všech našich slabostí způsobit dobro.“ V jednom obraze viděla, jak Bůh jde s cementem a špachtlí a opravuje všechno, co udělala špatně, jen když mu to předá. Ano, tak to je. Musíme Bohu předat nejen naše děti, ale i všechny naše slabosti.

O tom všem mluví Veronika v mnoha zemích světa. Udivuje mě, že stále mluví bez poznámek. I to je pokyn shora. Místo, aby si dělala poznámky, má mluvit srdcem. Je to nerealistické? Nikoliv, protože Veronika má důvěru k Duchu Svatému. Pro ni je takový postup osvobozující.

Tak musela jednou promluvit před desítkami kněží a řeholních sester v Moskvě, jindy před 40 miliony televizních diváků

v Brazílii. „Byla bych plná hrůzy a celou noc bych nespala, kdybych si měla slovo předem připravit. Ale tak jsem věděla: Musíš se modlit a důvěřovat, aby tvoje slova byla požehnaná.“ Je to iště zvláštní charisma. Ale důvěřovat Duchu Svatému by měl každý, kdo mluví k druhým, i když ne každý byl měl poznámky nechat doma.

Proto se zcela, ale zcela odevzdala Duchu Svatému, který přece zná nouze posluchačů – třeba při jedné přednášce pro zcela rozhádanou skupinu, o jejíž roztržiténosti vůbec nic nevěděla. Její slova na posluchače tak zapůsobila, že se mohli smířit.

Ještě jeden příklad důvěry. Při první návštěvě v Moskvě konstatuje pořádkující kněz, že nemá tlumočníci. „Nedělejte si žádné starosti,“ míní Veronika. Když se posadila do kapse, aby předala svůj problém Pánu, otevřou se dveře a vstupuje jedna žena. Je to Židovka, profesorka angličtiny, a hledá někoho, kdo by jí vysvětlil jedno místo v Bibli. Všechny ostatní dveře byly zavřeny, a tak vstoupí přímo do kapse. Samozřejmě, že se domluvily, a ona pak přednášky překládala.

Proč to dělá posluchačům tak dobře naslouchat této devítinásobné babičce a trojnásobné prababičce Veronice Williamsové? Především proto, že je velice přesvědčujícím poslem Pána – ne pouze jeho sekretářkou – a dává vytékat na posluchače mnoho naděje a lásky.

„Mám tolik příkladů pro moc sebeodevzdání, zažívám to stále znovu a znovu, s jakou pečlivostí se Bůh o všechno stará, takže nemám nejmenších pochyb, že sebeodevzdání bylo to nejmoudřejší, co jsem mohla v životě udělat.“ „Tím získává člověk také svobodu od strachu před budoucností, před změnami, před rozhodnutími, která je třeba udělat, a před miněním druhých.“

*Z Vision 2000 - 1/2008
přeložil -lš-*

Yáнкуam, jitřní hvězda

Poslechněme si vyprávění salesiánského misionáře, který se vrátil na skok do vlasti ze svého působště v dalekém Ekvádoru. Je to P. Luigi Bolla. Na jeho tvář se zarostlou bradou jsou upřeny četné oči, které se zajímají o jeho misijní život na východě Ekvádoru u peruánských hranic.

Jeho živé oči jako by vyzařovaly zezeň bujné přírody i nostalgii vzdáleného národa. Podařilo se mi získat něco z jeho času, aby nám přiblížil odvahu i prostotu, s jakou prožívá svůj misijní příběh. P. Luigi nemá rád, když se o něm hovoří jako o osobnosti. Když jednou slyšel, jak v rozhlasu vyprávějí o jeho práci, ihned tranzistor vypnul.

Je jedním z mnoha misionářů, kteří odešli z Valdocca do misijních zemí. Vě svatyni Panny Marie Pomocnice přijal misijní kříž, znamená a posilu na novou cestu. Vrátit se sem znamená vdechovat nadšení z první doby.

Kdy a proč ses rozhodl říct: „Stačí. Opouštím všechno a jdu do misie?“

Končil jsem pátou třídu obecné školy, když jsem pocítil touhu stát se knězem u salesiánů, které jsem znal z oratoře ve Schio, mém rodném městě. Volba pro misie vyzrála na stránkách časopisu „Nigrizia“, který vydávají otcové comboniáni. Četl jsem ho s velkým zájmem a snil. Proto jsem si začal zvykat na dlouhé pochody. Chodil jsem po horách v mém kraji, protože jsem si říkal: Až budu velký, budu muset mnoho chodit po pralesi.

Jeho sen se stal skutečností v pralesích Ekvádoru. Jeho nohy, zvyklé na dlouhé výstupy, byly připraveny putovat celé dny po blátivých a trnitých stezkách za indiány. 15 let byl v Taiše mezi Šuáry.

Z jakého důvodu jsi opustil misie v Taiše a odešel do Wichim? Cítil ses povolán založit novou misijní stanici?

Byl jsem na kurzu v Římě. V tom roce rozjímání a modliteb jsem pochopil, že není možno pokračovat v práci tak jak dosud. Koncil vyvolal pochybnosti o našich misijních metodách. Tradiční systém, který byl dosud uplatňován, nám vnukal shromažďovat chlapce a dívky z misijní stanice. Zůstávali s námi až do věku uzavření manželství. Pak se vraceli do svého pro-

středí a setkávali se zde s velkými problémy při opětovném začlenění. Pochopil jsem, že není správné zbavovat je jejich domácího prostředí.

Vyjádril jsem přání odejít mezi Šuáry, velmi primitivní domorodce z kmene Jvaro, kteří jsou ještě dnes proslulí jako lovci lebek a nepřevychovatelní válečníci.

Požádal jsem náčelníka, aby mě přijali jako hosta. Přijali mě docela rádi. Prožíval jsem nové zkušenosti, zcela jiné než ty předchozí. Pracoval a žil jsem mezi nimi.

První doby byly svízelné. P. Luigi se cítil ztracený jako kapka v nekonečném moři. Vynaložil mnoho energie, aby se zbavil škraloupů, který ho vzdaloval od tohoto tak odlišného světa, a aby uvedl do praxe vyzrálou teorii, kterou poznal v době římského pobytu.

Věděl, že nyní více než dříve patří jeho život zcela indiánům v pralesi. Pro ně opustil všechno.

Stal jsem se jedním z nich

Není možné ponechávat si chování z vlasti a tomu je učít. Není možné dívat se na ně jako na divochy. Postavil se na jejich úroveň: trpí a je šťastný uprostřed nich. Zájmy kmene jsou jeho zájmy. Vstupuje do stani, účastní se lovu a rybolovu. Musí se naučit mnoho věcí.

Šuárové mě museli naučit mnoho věcí dříve, než já jsem mohl učít je. Jako Ital musel

jsem se v mnoha věcech stát Šuárem.

Den začíná velice brzy. Již ve čtyři hodiny je vzhůru a vykonává své modlitby.

Snažil jsem se nevynechávat modlitbu, protože jsem věděl, že je základem života misionáře.

Vstupuje do jejich obyčejů. Pi-je s nimi awajus, jakýsi druh silného čaje. Naslouchá jejich dlouhým příběhům. Ráno je doba, kdy se vyprávějí zvlášť osobní věci, sny a plány do budoucna. Pak následuje práce na poli, stavba domu, stejného jako ty ostatní. Když padne noc, zpívá a tančí jako pomatený. Získává jejich sympatie tím, že zpívá písně v jazyce Šuárů.

Přijímat a milovat je takové, jací jsou, sdílet s nimi radost i trpká sousta. Všichni si zvykli říkat *mu Yankuam - jasná jitřní hvězda. To jméno si vybral jako svůj program.* Líbilo se mi toto jméno, které je mezi Šuáry běžné, v naději, že budu pro ně světlem ve smyslu evangelia.

V prvním období mě indiáni žádali, abych jim vykládal Slovo, vždy ráno a večer. Sloužil jsem mši svatou velmi přízpůsobenou jejich kulturnímu systému a v dalších letech jsem ji zdokonaloval.

Vždy jsem se snažil navazovat na jejich zvyky a tradice a vkládat poselství do formy jejich mýtů. Když slavíme liturgii, stavíme kříž na první místo, aby ho indiáni ihned viděli a našli jeho vztah ke slunci. Je upevněn na kůlu, který podpirá stavbu. Vypráví se, že když slunce přišlo mezi lidi, vstoupilo do služeb Kaempa, zlé osoby se silami v nadpřirozeném smyslu. Kaempa, zlého člověka, lháře, vraha a nepřítele lidí, zabíjí bůh slunce pro zlo, které vždy konal. Zlá bytost se vrátila do života, aby se mstila. Jednoho dne našel slunce, jak pracuje na stavbě svého domu. Zatímco slunce chtělo vykopat díru pro zasazení podpěrného sloupu, zlý duch ho zatlačil pod sloup. Ale slunce vystoupilo ze sloupu a posadilo se na jeho vrchol, a ukázalo tak, že opět vstalo.

Pro nás příběh o slunci, které umírá a znovu vstane, nachází své naplnění v Kristu. Říkám: Ježíš Kristus, jehož zvěst vaši předkové neznali, je naplněním vašich dávných tužeb a přání. Chtěli jste být nesmrtelní. Proto člověk, jak říkají vaše mýty, byl nevěrný. Ježíš vstal jako první, slíbil nám vzkříšení těla.

Někteří etnologové tvrdí, že první, co misionáři dělají, je to, že domorodce křtí. Jak sis počínal v tomto ohledu?

Dříve než začneme mluvit o křtu, musíme poznat tyto lidi, jejich mentalitu, kulturu, především to, čím se liší od naší. Teprve po devíti letech jsem mohl udělit první křty u skupiny, která žila na břehu řeky, a to ponořením do vody. Pro Šuáry je řeka prostředkem, jak se setkat s božstvem. Byl to nezapomenutelný svátek. Nemyslím, že by moje metody byly absolutně nejlepší. Proto jsem se necítil být schopen okamžitě křtít. Pochopil jsem, že je třeba respektovat člověka, aby se křest stal jeho osobní svobodnou volbou.

Ve svém misijním životě za všechno vděčím Bohu. Je pravda, že Pán si žádá velkodušné Ano. V tom se uskutečňuje část našich lidských možností při sebedarování. Viděl jsem pak, že v mém životě byl Pán vždy přítomen a vykonával své dílo. Kdyby tomu tak nebylo, i já bych se vrátil zpět v určitém okamžiku. Život je tvrdý, posiluje však vědomí, že jsme nástrojem v rukou Božích.

Jaké byly největší obtíže, se kterými ses setkal?

Snad největší obtíž bylo smířit se s tím, že jsme na nižší úrovni než oni. V jejich prostředí jsou pány, země je jejich, potřebujeme je, abychom mohli pracovat a žít. Přijmout to je pro nás, kteří přicházíme z jiného druhu civilizace, ponižující. A pak je to samota. Věřím, že jsem to překonal, protože když si Šuárové někoho zamilují, dělají to vážně

a odpovědně. Kdyby mě nepodporovali svým vztahem, bylo by nemožné žít v pralese.

Vím, že často vypravuješ domorodcům o Panně Marii. Jak jim představuješ její osobu?

Osobu Mariinu jim představujeme tak, jak ji představuje evangelium, v prostotě jejího života a vždy ve světle Ježíšově. On je středem našeho hlásání. Maria je cesta, je Matka.

Tato žena, která přijala Ježíše, spolupracuje na naší spáse a zůstává pannou před jeho narozením i po něm, je obdivuhodná skutečnost, která je naplňuje radostí. K její počtě jsme napsali mnoho zpěvů. Jedna píseň, kterou složil jeden mladý domorodec ještě dříve, než se stal křesťanem, říká: „Zdravím Tě, má Matko. Řekni svému Synu Ježíši, aby se rozpomněl na nás. Řekni mu, že my nasloucháme jeho slovu a chceme ho následovat. Řekni mu to!“

Vzpomínáš si na nějakou příhodu, která se týká Panny Marie?

Vytvořili jsme obrázky, které zobrazují hlavní výjevy z Mariina života. Na jednom je tradiční zobrazení, jak Maria drtí hadovu hlavu. Když ten obraz viděl poprvé, hluboce se jim vryl do paměti. Ten rok se pralesem potulovalo mnoho hadů. To bylo zvláštní a nikdy předtím se to nestalo. Měli jsme dokonce čtyři mrtvé, které kousl had.

Jeden Šuár v mém věku měl v noci sen, který ho upozorňoval na nebezpečí hadího kousnutí. (Oni velice věří na sny.) Vzpomněl si na obraz Panny Marie, která šlape po hadu, symbolu zla. Mnoho jí vzýval, když se strachem a s nechutí šel do práce. Měl s sebou sekeru a mačetu. Začal kosit vegetaci velkým nožem. V jednom okamžiku se sehnul, aby vzal ze země odloženou sekeru, a uchopil místo ní velkého jedovatého hada. Vykřikl a odhodil ho. Had kousl sám sebe a byl utlučen klacky.

Mladík poznal, že ho zachránila Panna Maria. Jiné vysvětlení nebylo. Hadí, kteří jsou velice mrštní, neodpouštějí, když se jich někdo dotkne.

Jsem připraven zemřít

Máš osobní zkušenosti s ochranou Panny Marie?

Bylo to na počátku mého života mezi Šuáry. Spolu se třemi hochy jsme potřebovali plavit se po řece, abychom se dostali ke kmenu. Dva dny jsme se plavili po nízké vodě. Náhle – poprvé v životě – jsem slyšel hlas anakondy. Bylo to děsivé. Neuplynulo ani deset minut a ocitli jsme se na velice hluboké vodě. Řeka se náhle rozšířila. S velkou námahou jsme se dostali na místo určené k přechodu na druhou stranu řeky. Řekl jsem chlapcům, že je to nebezpečné pokoušet se o přechod v takových podmínkách. Oni mi však hrdě odpověděli: „Ty nejsi Šuár. My to známe.“ „Dobře,“ odpověděl jsem, „jsem ve vašich rukou a v Božích!“

Sotva jsem s kánoí odrazil, abych přešel řeku, do zádi lodí se zamotala liána a převrhla člun. Snažil jsem se dostat co nejvíce k břehu. Ocitl jsem se zcela pod vodou. Podařilo se mi na chvíli vynořit hlavu a nadechnout se, ale něco mě znovu strhlo ke dnu. Měl jsem pocit, že umírám. Vzpomněl jsem si na mnoho misionářů, kteří zemřeli v řekách. Řekl jsem si: – Jsem misionář a musím mít odvahu zemřít. Skončím zde pod kmenem na dně řeky... Ale vzpomněl jsem si na slova Dona Bosca: „Vzývejte Pannu Marii Pomocnici, a uvidíte, co jsou to zázraky.“ Udělal jsem to. Pocítil jsem nesmírnou sílu a ocitl jsem se nad hladinou. Chopil jsem se jedné liány a přitáhl se k břehu. Chlapci byli o kus dále. Kánoe odplavalo, šípky byly ztraceny, jen zavazadla byla zachráněna. Ale my jsme byli na živu.

*Z Maria Ausiliatrice
přeložil-lš*

Zkušenosti nejstaršího exorcisty

S P. Gabrielem Amorthem rozmlouvá Paul Badde (dokončení)

Jak můžeme slyšet hlas ďábla?

Skrze hlas dotyčné osoby. Je zpravidla nezměněný, někdy trochu vyšší, zřídka zhrublý. Jednou jsem ošetřoval jednu ženu, která je dnes dokonale uzdravena. Byli se mnou kněží různých národností. Ptali se ženy latinsky, arabsky a dokonce korejsky. Žena vždy odpověděla svým hlasem v italštině. Znamená to, že rozuměla.

Někdy se mluví o levitaci...

Vyskytuje se, ale ne často. Vzpomínám si na případ jednoho sedláka, bylo to v době mých začátků. Potřeboval jsem šest mužů, aby ho udrželi. Bylo to v únoru. Přišel ke mně a řekl. „Jsem Lucifer, král štirů a hadů.“ A plívl mi do tváře. Mluvil anglicky, i když jinak znal jen dialekt a neuměl správně italsky. Vznášel se takto vysoko. (Ukázal asi výšku láhve nad stolem.) Volal: „Odejdu 21. července.“ To bylo velice brzy. Obvykle k tomu potřebuji celé roky. Měl jsem případy trvající šestnáct i osmnáct let. Některé případy nejsou vůbec dokončeny, přicházejí dvakrát za rok. Ale jinak mohou vést normální život, někdy s malými poruchami, ale jinak... U jedné ženy mi démon řekl, že mizí 8. prosince, na mariánský svátek. Měli jsme ten den sezení, které trvalo pět a půl hodiny, a zdálo se, že všechno je skončeno. Ale za týden bylo všechno jako dříve. Zeptal jsem se ho: „Proč jsi mi uvedl špatné datum?“ – „Obestil jsem tě. Copak nevíš, že jsem od přirozenosti lhář? Neřekli ti, že nikdy nemluví pravdu?“ Vypadal jsem jako hlupák.

Je zlo i v politice?

Velmi často. Ďábel se s oblibou zmocňuje těch, kteří mají velkou odpovědnost, průmyslníků a politiků. Nejraději má kněze. Když kněz propadne hří-

chu, je to jako dominoefekt. Hitler a Stalin byli nepochybně posedlí ďáblem.

Podle čeho tak soudíte?

Zahubili miliony lidí. V evangeliu stojí: Podle ovoce poznáš strom.

Mohl by zde pomoci exorcista?

Nic by to nepomohlo, protože Hitler i Stalin si byli plně vědomi toho, co dělají. Nebyla to posedlost ve vlastním slova smyslu, nýbrž trvalé naslouchání vnuknutí démona. Nazval bych to vexace.

Proč je při exorcismu důležité nazývat ďábla jménem?

To je to první, na co se démona ptám: Jak se jmenuješ? Často to nechce říct. Někdy je třeba několika sezení. Jakmile prozradí své jméno, je snáze napadnutelný.

Jaká jména používají?

Jsou to odborné názvy z Bible, Satan, Belzebub. Pak jsou i jména z jiné tradice. Lucifer z Bible nepochází, Zabulon je název jednoho izraelského kmene. Ale ta jména jsou rozličná.

Na co se démona ptáte?

Nesmíme klást idiotské otázky, třeba zda Řím vyhraje nad Laziem a podobně. Klademe

otázky, které přímo souvisejí se spásou. Tedy především jméno, pak den vstupu, důvod, proč přišel, zda ho někdo poslal, zda jde o osobu, která se upsala ďáblu, zda nejde o kletbu. V devadesáti procentech je příčinou posedlosti prokletí. Zbytek jsou satanské sekty, účast na spiritistických sešláncích nebo magii.

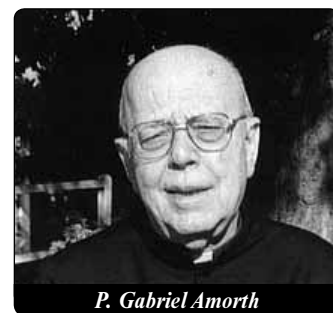
Chtěl bych vědět více o kletbách...

Jsou případy, kdy je někdo prokletý od narození. Kletby mohou být vysloveny i později a mohou vést k vážným onemocněním. Přišla za mnou jedna sedmnáctiletá, které nemohli pomoci ani na významné psychiatrické klinice. Nebylo to psychické utrpení, ale kletba. Říkám všem, aby se nejdříve ptali na radu lékařů a psychologů. V mnoha případech jde o přirozené příčiny, schizofrenie, hysterie.

Často jsou to psychiatři, kteří mi posílají své pacienty. Jen tam, kde nemůže pomoci žádná terapie ani lék, když zlo se stává ještě větším, pak mají přijít. Uprímně řečeno, nejsou to vždy kletby, nýbrž přirozené choroby, pro které ještě medicína nenašla účinné prostředky.

Mezi exorcistou a psychiatrem není tedy konkurence?

Ne, jsou zde rozdílné symptomy. My spolupracujeme. Psychi-

P. Gabriel Amorth

atr říká, zda jde o symptomy psychické nemoci, exorcista, zda jde o symptomy kletby. Může rozlišit, zda se jedná o svěcenou nebo nesvěcenou vodu, zda je obrázek požehnaný, nebo ne. Je totiž možno proklít i předměty.

Můžete určit, zda nejsem prokletý?

To trvá jen několik minut, jen prostá modlitba. (Klade mi na čelo ruku, chladnou a těžkou jako mramor. Vyslovuje latinskou modlitbu.) Prokletý by nyní musel padnout na kolena.

Kde pracujete?

Zakázali mi provádět exorcismy zde, protože je to pro lidi příliš hlučné. Křik ruší. Používám budovu benediktinů na Via Baldelli. Tamní kněz je mi věčný. Křik připomíná jeho spoluobratřím existenci démonů. Dříve se exorcismy prováděly veřejně, dnes je to kněžím nepřijemné a dělají to s velkým utajením. To je chyba. Pro své exorcismy mám nyní kostel na Via Emanuele Filiberti, který se po ranní mši uzavírá a otevírá se opět odpoledne. Mám tam v úterý a v pátek těžké případy. Mám tam pět až šest pomocníků. To je kvůli těm, kteří křičí nebo jsou násilníci. Zde provádím exorcismy jen s těmi, kteří nejsou divocí a neruší.

Kolik pacientů máte?

Jsem jediný exorcista, který pracuje sedm dní v týdnu včetně Vánoc a Velikonoc, od rána až do odpoledne. Za 21 let jsem provedl více než 7000 exorcismů. Když jsem byl mladší, bylo to patnáct, šestnáct exorcismů denně. Nyní jsem musel trochu polevit. Podívejte se na můj ter-

BEZOHLEDNOST PODNIKATELŮ

Finská firma Nokia uzavře svou pobočku v Bochumi, ačkoliv vykázala zisk 7,2 miliardy eur. Výrobní mobilních telefonů se stěhuje do Rumunska, protože zde je levnější pracovní síla. V Bochumi se však ocitlo na dlažbě 3000 lidí. Na velké protestní akce reagovala firma pouze politováním, že své rozhodnutí oznámila nevhodným způsobem, ale na svém záměru trvá.

ROBOT „BIOS“

V Karlsruhe opsal robot „bios“ krasopisně celou luterskou bibli od Knih Mojžišových až po Apokalypsu. Práce mu trvala sedm měsíců. Experiment se konal v Centru umění a mediálních technologií. Výsledný pergamenový svitek má délku 900 metrů.

mínový kalendář. Všechno je plné. Měl bych jednotlivé případy vidět každý týden, a vychází to jednou za měsíc.

Jste schopni ihned rozeznat posedlost?

Ne, každý případ je zvláštní. Někdy si připadám jako začátečník. Přirozeně, mám více zkušeností než jiní. Pokaždé se svěřuji Duchu Svatému jako služebník k použití.

Co pomáhá proti démonům?

Nejlepší prostředek je mše svatá, alespoň v neděli, včetně svatého přijímání, a každodenní návštěva kostela. Když někdo žije ve hříchu nebo měl potrat, řeknu mu: - Nejdříve se vyzpovídej. Není možno provádět exorcismus, dokud člověk žije ve hříchu.

Co víte o kolegovi Milingovi?

Ach, to býval dobrý přítel... Všichni se za něho modlíme. Často jsme spolupracovali. Myslí, že podlehl určitému druhu hypnózy. Neumím si představit, že by jednal při plném vědomí. Člověk se může jednou zmýlit, ale podruhé... Cítil se vždy více jako Afričan než křesťan. Odtud idea vytvořit skupinu ženatých kněží. V Africe se čistota těžko zachovává, protože tam nejsou zvyklí dodržovat Boží příkázání. I když se vrátil ze svého prvního útěku, zůstal stále v kontaktu s Moonem, dokonce s ním prováděl exorcismus. Moon je velice bohatý, financoval Bushovu volební kampaň. Milingo chtěl peníze pro sociální činnost v Africe.

Je Milingo posedlý?

Ne, posedlý není.

A Bush?

Nechápu, jak ho Američané mohli podruhé zvolit. Je to velmi špatný prezident.

VATICAN magazin 2008
Překlad -lš-

Teror pramení ze samotného srdce islámu

Pravou tvář islámu nelze hledat na evropských islámských konferencích. Islám potkáváme v zemích, jako je Pákistán. Tento islám se obrací proti všem, kteří nechtějí žít podle pravidel Koránu, proti demokratům, ateistům a především proti ženám. A svět tomu přihlíží jako paralyzovaný.

Ikdyž to většina muslimů nechce uznat, teror vychází ze samotného srdce islámu, vychází přímo z Koránu. Obrací se proti všem, kteří nechtějí žít a jednat podle pravidel Koránu, tedy proti demokratům, západně orientovaným myslitelům a vědcům, agnostikům i ateistům. A obrací se především proti ženám. Je dílem mužského islámu, který by chtěl za každou cenu zabránit, aby se ženy staly rovnoprávné, aby skončilo jejich staletí trvajících ujařmení.

Pravou tvář islámu nenajdeme na evropských konferencích o islámu. Potkáváme ho však v zemích, jako je Pákistán. Tento islám zahájil světovou válku. Ale svět se přitom chová, jako by o tom nevěděl. Pro mnoho současníků národy bojují někde za Tureckem. Ale v našem globalizovaném světě není už žádné „někde za“, nýbrž „venku před dveřmi“. Totalitarismus Talibanu a muslimské teroristické skupiny jsou ve skutečnosti horší než fašismus, protože islám není výsledkem civilizačního procesu. Existuje v prostoru, kde nic nepřipomíná civilizační pokrok.

Mělo by být úkolem všech muslimů, kteří své náboženství chápou jako něco více než návrh k barbarství, aby proti barbarům z vlastních řad vystupovali rozhodně a s největší tvrdostí. Ale nedělají to, a pokud ano, tak jen polovičatě. Islám prý nemá s terorem nic společného, říká ministerský předseda Erdogan. Jiní přední politici se předhánějí po každém teroristickém aktu ve skládání soustrastných telegramů. Přímou groteskní je situace v Saúdské Arábii: království se třese před teroristy, které samo vyslalo do světa.

Muslimové na celém světě jsou vystaveni zkoušce. Platí za dluhy předchozích generací. Duchovní úpadek a neschopnost komunikovat s modernou přivedly islám do současného žalostného stavu. Je příkazem hodiny souhlasné jednání všech rozumných sil. Teror se globálně zahnížil. Protisily jsou liknavé a navzájem se blokují. Zdravý lidský rozum v islámském světě by se měl postavit rozhodně proti zaslepené nenávisti fanatiků. Ale nenávist přechází stále více na masy. A co je horšího, legitimní vládcové se spojují s nenávistí, aby si zajistili své trůny. Přitom většina muslimů vede dále jen rétoriku. Rozhodující otázce, zda z jejich náboženství vyroste civilizace, se vyhýbají. Svobodný svět je paralyzován.

Toto chování má jistě psychologické příčiny. Muslimové se cítí Západem porobeni, pokořeni a zrazeni. Ale politické důsledky této psychologie jsou strašné. Nahrávají silám, které si libují v teroru, aby zvětšily chaos v islámském světě. Spirála násilí nahrává těm silám, které provozují teror a které chtějí za-

bránit jednomu: rozvoji demokratických a právních systémů. Chudoba a korupce naopak nacházejí optimální podmínky, aby se rozvíjely. Je to ďábelský kruh. Tento kruh by bylo třeba prolomit angažovaností svobodného světa a také vojenskou angažovaností, protože jinak to není možné. Kdo bojuje proti Talibanu v Afghánistánu, nemůže si počínat, jako by se to Pákistánu netýkalo. Vražda Benazir Bhutové se dala předvídat. Že pásmo Gazy padne do rukou teroristů z Hamasu, se rovněž dalo předpokládat.

Ale svobodný svět se na to dívá jako paralyzovaný. Když jde o kritiku, nikdo Evropany nepřekoná. Ve hře jsou ovšem ropné dolary. Západ nevidí, jak sám sebe likviduje. Islámští teroristé dosahují jednoho úspěchu za druhým. Benazir Bhutová nebyla poslední obětí této chybné politiky vůči radikálnímu islámu.

Z SKS přeložil -lš-

(Zafer Senocak se narodil v Turecku a od roku 1971 žije v Německu.)

ŽALOBA PROTI TURECKU

Řecká pravoslavná církev podá u Evropského soudu pro lidská práva žalobu proti Turecku. V Turky obsazené části Kypru brání úřady věřícím v přístupu ke kostelům. 133 z 520 křesťanských chrámů bylo odsvěceno. 78 křesťanských chrámů bylo proměněno na mešity, jiné jsou používány pro světské a vojenské účely. 15 000 ikon bylo vyvlastněno a ilegálně rozprodáno.

BOHOSLUŽBY NEJSOU ZÁBAVA

Před touto mentalitou varoval vedoucí Mezinárodní Bachovy akademie ve Stuttgartu Helmut Rilling. Úkolem církve je především vzdávat Bohu chválu. Farnosti se pokoušejí o všechno možné, aby přilákaly také nevěřící, a používají k tomu koncerty gospelové a populární hudby. Přitom církev má tak jedinečné a velkolepé poselství, že nepotřebuje rozvíjet „estrádní mentalitu“. Je třeba jasně rozlišovat mezi zábavou a tím, co je třeba brát vážně.

Postní doba nám každý rok nabízí příhodnou příležitost prohloubit smysl a hodnotu našeho křesťanství a podněcuje nás, abychom opět odhalili Boží milosrdenství a stali se tak, také pokud jde o nás, milosrdnější k bratřím. V postní době se Církev snaží předkládat některé specifické úkoly, které doprovázejí konkrétně věřící v tomto procesu vnitřní obnovy: jsou to modlitba, půst a almužna. V tomto roce v obvyklém poselství k postu toužím zastavit se a zamyslet se nad praxí almužny, která představuje konkrétní způsob, jak přijít na pomoc těm, kteří to potřebují, a současně je to asketické cvičení, abychom se osvobodili od vazby na pozemská dobra. Jak silná je sugesce materiálního bohatství a jak ryzí by měla být naše rozhodnost nezbožňovat je, potvrzuje Ježíš přísným způsobem: „Nemůžete sloužit Bohu a mamonu“ (Lk 16,13). Almužna nám pomáhá vítězit nad tímto trvalým pokušením, vychovává nás, abychom vycházeli vstříc potřebám bližního a dělili se s druhými o to, co díky Boží dobrotě vlastníme. K tomu směřují zvláštní sbírky ve prospěch chudých, které se v postě propagují v mnoha částech světa. Tak se k vnitřnímu očišťování připojuje gesto církevního společenství, jak se to dělo již v prvotní církvi. Svátý Pavel o tom mluví ve svých dopisech na téma sbírky ve prospěch jeruzalémského společenství (srov. 2 Kor 8-9; Řím 15,25-27).

Podle učení evangelia nejsme vlastníky, ale spíše správci statků, které vlastníme: nejsou totiž pokládány za výlučné vlastnictví, nýbrž za prostředky, skrze které Bůh volá každého z nás, aby se stal prostředníkem jeho starostlivosti o bližního. Jak připomíná Katechismus katolické církve, hmotné statky nabývají sociální hodnotu podle princi-

pu univerzálního určení (srov. čl. 2404).

V evangeliu je jasné napomenutí Ježíše na adresu toho, kdo používá pozemská bohatství jen pro sebe. Tváří v tvář množství těch, kterým schází všechno a trpí hladem, nabývají tónu silné výtky slova svatého Jana: „Jestliže má někdo majetek a vidí, že jeho bratr je v nouzi, ale uzavře před ním svoje srdce – jak v něm může zůstat Boží láska?“ (1 Jan 3,17) S ještě větší výmluvností zaznívá volání po sdílení statků v zemích, jejichž oby-

vatelstvo je složeno z křesťanské většiny, takže jejich odpovědnost vůči velkému množství těch, kteří strádají v nouzi a opuštěnosti, je ještě těžší. Pomáhat jim je zatím spíše aktem spravedlnosti než lásky.

Evangelium staví na světlo typickou charakteristiku křesťanské almužny: má být skrytá. „Ať neví tvá levice, co dělá tvá pravice,“ říká Ježíš, „aby tvoje almužna zůstala skrytá“ (Mt 6,3-4). A o něco výše řekl, že se nemáme chlubit vlastními dobrými skutky, abychom neriskovali, že bu-

deme zbaveni nebeské odměny (srov. Mt 6,1-2). Starostí uředníka má být, aby všechno sloužilo k větší slávě Boží.

Toto vědomí nechť provází, drazí bratři a sestry, každé gesto pomoci bližnímu a ať se varuje toho, aby se nestalo prostředkem, kterým stavíme na odív sami sebe. Jestliže konání dobrého skutku nemá za cíl Boží slávu a pravé dobro bratří, nýbrž krouží spíše kolem osobních zájmů nebo směřuje k potlesku, stavíme se mimo optiku evangelia.

V moderní společnosti médií je třeba pozornou bdělost, protože toto pokušení se stále vrací. Almužna podle evangelia není obyčejná filantropie. Je spíše konkrétním projevem lásky, božské ctnosti, která vyžaduje vnitřní obrácení k lásce k Bohu a k bratřím a k napodobování Ježíše Krista, který umíraje na kříži vydal sám sebe za nás. Jak neděkovat Bohu za tolik osob, které v tichosti a daleko od reflektorů mediální společnosti usilují o podporu bližních v nouzi v tomto duchu velkodušných akcí? Prameno pomůže darovat vlastní statky druhým, když se kvůli tomu srdce nadmáhá pýchou. To je důvod, proč ten, kdo ví, že Bůh „vidí v skrytém“, nevyhledává lidské uznání za prokázané skutky milosrdenství.

Písmo vybízí, abychom se dívali na almužnu hlubším pohledem, který překračuje čistě materiální dimenze, když říká, že je blaženější dávat než brát (srov. Sk 20,35). Když jednáme s láskou, vyjadřujeme pravdu o našem bytí: nejsme totiž stvořeni sami pro sebe, ale pro Boha a pro bratry (srov. 2 Kor 5,15). Pokaždé, když se z lásky k Bohu dělíme o své statky s potřebným

bližním, zakoušíme, že plnost života vychází z lásky a vrací se jako požehnání ve formě pokoje, vnitřní satisfakce a radosti. Nebeský Otec odplácí naše almužny radostí. Ba co více: svátý Petr počítá k plodům almužny odpuštění hříchů. „Láska,“ píše, „přikrývá množství hříchů“ (1 Petr 4,8). Jak často opakuje postní liturgie, Bůh nabízí nám hříšným možnost, že nám bude odpuštěno. Skutečnost, že se dělíme s chudými o to, co vlastníme, nás disponuje k tomu, abychom takový dar přijali. Myslím v tomto okamžiku na ty, kteří pocíťují tíhu spáchaného zla, a právě proto se cítí vzdálení od Boha, jsou bázlivi, takřka neschopni utéci se k němu. Almužna tím, že nás sblíží s druhými, přibližuje nás k Bohu a může se stát nástrojem autentického obrácení a smíření s ním i s bratry.

Almužna vychovává k velkodušnosti lásky. Svátý Josef Benedikt Cottolengo měl ve zvyku doporučovat: „Nepočítejte nikdy mince, které dáváte, protože říkám vždy toto: jestliže při udělování almužny nemá levice vědět, co dělá pravice, také pravice nemá vědět, co dělá ona sama“ (Výroky a myšlenky 201). V tomto směru je více než příznačná epizoda evangelia o vdově, která ve své bídě hodí do chrámové pokladnice „všechno, co měla na živobytí“ (Mk 12,44). Její malá bezvýznamná mince se stala výmluvným symbolem: tato vdova dala Bohu nikoliv ze svého nadbytku, nejen to, co měla, ale i to, co je. Celou sebe samu.

Tato dojemná epizoda je vsunuta do popisu dní, které bezprostředně předcházejí umučení a smrti Ježíše, který – jak poznamenává svátý Pavel – se stal chudým, aby nás obohatil svou chudobou (srov. 2 Kor 8,9), vydal sám sebe za nás. Také prak-

tikováním almužny nás postní doba pobízí, abychom následovali jeho příklad. V jeho škole se můžeme naučit, jak učinit ze svého života totální dar: když ho budeme napodobovat, můžeme se uschopnit nejen k tomu, že dáme něco z toho, co máme, nýbrž dokonce sami sebe. Není snad celé evangelium shrnuto v jediném přikázání lásky? Praxe postních almužen se proto stává prostředkem, jak prohloubit naše křesťanské povolání. Když křesťan nezištně obětuje sám sebe, vydává svědectví, že to není materiální bohatství, co diktuje zákony života, nýbrž láska. To, co dává almužně hodnotu, je tedy láska, která inspirovuje různé formy darování podle možností a podmínek jednoho každého.

Draží bratři a sestry, postní doba nás zve, abychom se „cvičili“ duchovně také praktikováním almužny, abychom rostli v lásce a poznávali v chudých samotného Krista. Ve Skutcích apoštolů se vypráví, že apoštol Petr řekl chromému, který prosil o almužnu u chrámové brány: „Zlato ani stříbro nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Nazaretského, vstaň a chod“ (Sk 3,6) Almužnou darujeme něco materiálního, znamení většího daru, který můžeme nabídnout druhým tím, že hlásáme a svědčíme o Kristu, v jehož jménu je pravý život. Ať je tedy toto období charakterizováno osobním i společným úsilím přilnout ke Kristu, abychom byli svědky jeho lásky. Maria, Pánova Matko a věrná Služebnice, pomáhej věřícím, aby vedli „duchovní boj“ v postní době vyzbrojení modlitbou, postem a uskutečňováním almužny, abychom dospěli k slavení velikonočních svátků obnovení na duchu. S tímto přáním vám všem rád uděluji apoštolské požehnání.

*Ve Vatikánu 30. 10. 2007
Benedikt XVI.*

Bollettino Vaticano

Nástup komunismu v Rusku charakterizuje Andrea Graziosi jako „nové laické parano-boženství“, které se zakládalo na dvou „bolševismech“: na ozbrojených rolnících a pak na druhém, „pravém“ bolševismu – „malé hrstce politické elity, která se honosila tímto jménem“.

Autorka analyzuje právě to, co se odehrávalo mezi novým revolučním státem a mezi zemědělci, mezi novou politickou elitou, která se vyznačovala „talentem pro agresivitu“, a mezi starými poddanými poté, co vyšly Leninovy dekrety o míru a o půdě. Mezi rokem 1918 a 1933 s výjimkou krátkého období tzv. NEPu se rozvinul nejkrutější vnitřní konflikt, ve kterém se extrémní bída stala součástí boje státu proti zemědělcům. Lenin vyzval k použití barbarských metod, aby byly bez milosti zlikvidovány stovky kulaků, deportováni vlastníci pozemků i celé obce, aby byla část z nich postřílena, a tak potrestány „pelechy“ revolty, a aby byly letecky bombardovány obce, které „praktikovaly svobodný obchod“. Mezi roky 1920–1921 byly tyto represe krajně brutální. Jestliže „uprostřed zimy házeli sibiřští rolníci na komunisty vodu“, aby „se změnili v ledové sochy na výstrahu svým soudruhům“, v srpnu použila Rudá armáda letadel s bojovými plyny proti „bandám, které utekly do lesů“.

Podle autorky ve srovnání s tím třicátá léta přestala být „mimořádná“ a mimořádným se stalo zmírnění pěti let Nové hospodářské politiky, což byla jen taková vsuvka v konfliktu mezi sovětským režimem a zemědělci. V lednu 1929, když byla nouze a hlad přede dveřmi a tvrdost a rozhodnost se staly jediným způsobem, jak pokračovat v budování socialistického státu, Georgij Pjatakov, zástupce prezidenta Státní banky, začal „vyzvedávat barbarství jako ctnost“. Hlad, násilí a donucení provázely „výchovu nových kádrů“ v širokém procesu destrukce celých

Země Lenina a Stalina

Nad knihou Andrey Graziosi o hrůzách v sovětském impériu, ve kterém se barbarství pokládalo za ctnost

národních a sociálních skupin. Vrcholem bylo vyhlazení milionů osob na severním Kavkaze, v Kazachstánu a v Ukrajině hladem v letech 1931–1933.

Na jaře 1932 se v kyjevských kasárnách hovořilo o prodeji lidského masa občanům a v červnu přicházely zprávy o sebevraždách a o kanibalismu na Ukrajině, což mělo předejít horší smrti hladem. V tomto ovzduší Moskva učinila rozhodnutí „použít bídu jako lekci pro ty, kteří odmítali nové otroctví“. Na Kavkaze působil „železný komisař“ Lazar Kaganovič, který využíval naturalních pokut, aby připravil rolníky o maso a brambory a vyvolal tak celou sérii „umělé místní bída“. Krize v letech 1931–1933 kromě obětí hladu vyvolala také demografickou spoušť s vysokým procentem potratů a rozvodů. Údaje, které Graziosi uvádí, jsou velice výmluvné: v roce 1934 připadají v Moskvě na jeden porod tři potraty a na 100 manželství 48 rozvodů.

K této rolnické otázce se nerozlučně pojí protináboženská politika. Již Lenin ještě dříve než Stalin rozhodl, že bída bude použita jako záminka k napadení církvi a náboženství. V roce 1921 byla zavřena většina klášterů, „mnoho těl svatých bylo zneřvářeno v akcích, které dopro-

vázely věznění a střelení“. Situace ve dvacátých letech se silně zhoršila a na začátku let třicátých bylo uvězněno více než 5000 řeholníků, církevní organizace byly zatlačeny do ilegality a vzniklo mnoho spontánních sekt a samorostlého náboženství.

„V kyjevské eparchii z 1710 kostelů zůstaly v roce 1939 otevřeny jen dva.“ Všechny kláštery byly zavřeny a z někdejších 1435 pravoslavných popů byli činní jen tři. Pravoslavná církev se ocitla do slova nad propastí a je to velký paradox, že ji zachránila druhá světová válka a vpád Němců.

V tomto ovzduší občanské války se velice rozšířil kult násilí i mezi vedoucími stranickými funkcionáři a vznikala mytologická ideologie nového revolučního státu. Oficiální umělec Maxim Gorkij po počátečním váhání nakonec plně přijal stalinský systém.

Jsou to „tragické dějiny“, píše Graziosi, které začaly občanskou válkou, pokračovaly genocidou třicátých let a po hrůzách druhé světové války začaly úzkostlivě hledat konečně klid, až nakonec nejvyšší stranický sekretář a komunist o vánoční noci ohlásí rozpuštění sovětského státu, kdy si tak mocného a krutého.

*L'Osservatore Romano
Překlad -lš-*

RUSKÁ SEKTA A PUTIN

V Rusku u Nižního Novgorodu vznikla sekta, která předmětem své úcty učinila prezidenta Putina... Příslušníci sekty věří, že Putin je znovuzrozený apoštol Pavel a starozákonní král Šalomoun. Bůh si prý zvolil Putina jako nástupce Borise Jelcina, který ruskou zemi zničil.

DUSNÉ POLITICKÉ KLIMA

Labouristická vláda ve Velké Británii pověřila homosexuální lobby vypracováním pokynů pro školy, jak předcházet „diskriminaci“ homosexuálů. Slova „tatínek“ a „maminka“ se pokládají za nevhodná. Jeden žák byl vyslýchán, protože poslal e-mail, ve kterém označil jednoho kamaráda za „teplého“. Čtrnáctiletá žačka byla tři hodiny držena ve zvláštní cele, protože požadovala přeložení do třídy, kde se ještě mluví anglicky. Učitelé ji udali policii s obviněním z „rasismu“.

HŮŘE NEŽ MUSLIMOVÉ

Papež Benedikt XVI. musel odříct pozvání rektora k návštěvě římské univerzity Sapiientia (Moudrost), protože malá část ze 4500 vyučujících vyvolala přímo nenávislnou kampaň proti papeži jako odpůrci vědy. Arcibiskup Gianfranco Ravasi, prezident papežské rady pro kulturu, označil tuto aféru za porážku kultury. K principům kultury patří setkávání a dialog, který obsahuje také rozdílná stanoviska a odlišné perspektivy. Není možno mluvit o kultuře, když tento dialog vybuchne a změní se v čistou negaci a odmítnutí bez možnosti porozumění. To, co se právě stalo, je druh kulturního fundamentalismu. Není to jen úplný propad dialogu s náboženstvím, ale je to nejhlubší úpadek kultury v dějinách.

HARRY POTTER NENÍ ŽÁDNÝ HRDINA

Anglický literární kritik Edoardo Rialti uveřejnil v Osservatore Romano ostrou kritiku románů série Harry Potter. Podle jeho soudu zbourala autorka ve svém díle mravní řád. Dokládá to svědectvím a zkušenostmi exorcisty P. Gabriela Amortha. Ten konstatuje významný vzestup zájmu o černou magii a satanismus u mladých čtenářů Harryho Pottera. Rowlingová prezentuje kouzla a magii jako pozitivní síly. V knihách se zrcadlí staré gnostické pokušení smísit spásu a pravdu s tajným věděním. Temné síly mají být používány k pozitivním cílům. Harry Potter vyvolává tyto tajemné síly, aby mu daly nadlidské schopnosti. Je to velmi sporný charakter přijímající pozvání hada z ráje, který sliboval prarodičům, že „budou jako Bůh“.

PRAMEN KNĚŽSKÝCH POVOLÁNÍ

Novodobé řeholní společenství Kristovi legionáři je nejpłodnějším pramenem kněžských povolání. V jeho seminářích je 2500 seminaristů. Z nich bylo v neděli 23. prosince 48 vysvěceno na kněze. Tuto kongregaci založil Mexičan P. Marcial Maciel. *Kath-net*

SV. AUGUSTIN (3) - dokončení ze str. 2

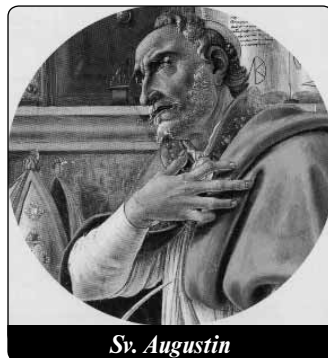
Velká záhada a hluboká propast

Vzdálenost k Bohu je totožná se vzdáleností k nám samým: „Ty jsi totiž,“ přiznává Augustin (Vyznání, III, 6,11) a obrací se přímo na Boha, „byl v mém nitru více než moje soukromí, a byl jsi ve mně výše než moje nejvyšší část“ – interior intimo meo et superior summo meo; takže – připojuje v jiném úryvku při vzpomínce na dobu předcházející obrácení – „ty jsi byl přede mnou, a já jsem se naopak vzdaloval sám od sebe, a nenacházel jsem sám sebe a ještě méně jsem nacházel tebe“ (Vyznání, V, 2,2.). Právě proto, že Augustin prožil v první osobě tuto intelektuální a duchovní pouť, dokázal vyjádřit ji ve svých dílech s takovou bezprostředností, hloubkou a moudrostí, přičemž v jiných slavných úryvcích (Vyznání IV, 4,9 a 14,22) přiznává, že člověk je „velká záhada“ (magna quaestio) a „velká propast“ (grande profundum), záhada a propast, kterou jen Kristus může osvětit a spasit. To je důležité: člověk, který je vzdálen od Boha, je vzdálený sám od sebe. Je sám sobě odcizený a může znovu najít sám sebe jen tak, že se setká s Bohem. Tak dospěje i sám k sobě, ke svému pravému já, ke své pravé identitě.

Kristus – jediná cesta

Lidská bytost – zdůrazňuje Augustin v díle De civitate Dei (XII, 27) – je svou přirozeností sociální, ale svou neřestí je antisociální, a je spasena Kristem, jediným prostředníkem mezi Bohem a lidstvem a „univerzální cestou svobody a spásy“, jak opakoval můj předchůdce Jan Pavel II. (AH, 21). Mimo tuto cestu, která lidskému rodu nikdy nescházela – tvrdí ještě Augustin ve svém díle – „nikdy nebyl, nikdy není a nikdy nebude osvobozen“ (De civ. D. X, 32,2). Jelikož

Kristus, jediný prostředník spásy, je hlavou Církve, je s ní mysticky spojen v bodě, který může Augustin potvrdit: „Stali jsme se Kristem. On je totiž hlava, my

Sv. Augustin

jsem údy, celistvý člověk – to je on a my“ (In Johannis evangelium tractatus, 21, 8).

Boží lid a Boží dům, Církev v augustinské vizi je tedy těsně spjata s konceptem Kristova těla a váže se na christologický výklad Starého zákona a na svátostný život soustředěný v Eucharistii, ve které nám Pán své tělo dává a ve své tělo nás přetváří. Proto je naprosto základní, že Církev, Boží lid v christologickém, nikoliv sociologickém smyslu, je opravdu ponořena v Krista, který – tvrdí Augustin na své nejkrásnější stránce – „prosí za nás, prosí v nás a prosíme ho my; prosí za nás jako náš kněz, prosí v nás jako naše hlava, a my se k němu modlíme jako ke svému Bohu: rozpoznáváme proto v jeho hlase svůj hlas a v našem jeho“ (Enarrationes in Psalmos, 85, 1).

Vytoužené setkání

V závěru apoštolského listu Augustinum Hipponensem chtěl se Jan Pavel II. zeptat samotného světce, co by chtěl říct dnešním lidem, a odpovídá pak zcela slovy, která Augustin svěřil v jednom dopisu datovaném krátce po jeho obrácení: „Zdá se mi, že lidé by se měli obrátit k naději, že najdou pravdu“ (Epistulae, 1,1.). Touto pravdou je sám Kristus, pravý Bůh, na kterého se obrací jedina z nejkrásnějších a nejslavnějších modliteb Vyznání (X 27, 38): „Pozdě jsem si tě zamiloval, krásně tak dávná a tak nová, pozdě jsem si tě zamiloval! A hle, ty jsi byl uvnitř, a já venku, tam jsem tě hledal, a do krás, které jsi stvořil, jsem se vrhal znetvořený. Ty jsi byl se mnou, ale já jsem nebyl s tebou. Daleko od tebe mě držely věci, které by neexistovaly, kdyby nebyly v tobě. Volals a křičels, a prolomil jsi moji hluchotu, zazářils a ukázals svůj jas, a protřhl jsi moji slepotu; rozšířils svou vůni, já jsem dýchal a vdechuji tebe, ochutnal jsem, a mám hlad a žízeň, dotkl ses mě, a já jsem vzplanul v tvém pokoji.“

Hle, Augustin potkal Boha a během svého života zažil zkušenost ve věci, že tato skutečnost – která je vlastně setkáním s Osobou, s Ježíšem – změnila jeho život, jako se mění život těch mužů a žen, kteří v každé době měli tu milost, že ho potkali. Prosme Pána, aby nám dal tuto milost a dal nám tak najít svůj pokoj.

*Bollettino Vaticano 30. 1. 2008
Mezititulky redakce Světla*

ALMUŽNA - dokončení ze str. 2

Aby nás obdaroval sebou samým, opustil Pán všechnu svou slávu a všechno své „božské pohodlí“. Právě když nám na hoře Tábor dává nahlédnout do své mimozemské skutečnosti, umožňuje nám alespoň vytušit, co pro nás opustil, abychom si to srovnali s tím, čemu se na této zemi podrobil. Jeho osobní „spotřeba“ během jeho pobytu v lidské společnosti byla pod hranicí existenčního minima. Podle svého vlastního přiznání žil zde na zemi jako bezdomovec, který nemá, kam by hlavu složil. Pro Božího Syna byl mezním takřka každý jeho krok na tomto světě. Neusnadnil si ani v nejmenším vůbec nic. Mohli bychom dokonce říct, že se v mnohém ohledu ze všech možných špatných podmínek záměrně spokojil s těmi nejhoršími. Nejvýrazněji patrné je to na začátku a na konci jeho pozemského života. Lidsky horší a nepohodlnější varianty si ani neumíme představit. Důvody má především dva: poslušnost k Otci a lásku k lidem. Ale jelikož jeho poslušnost je vedena především láskou, splývají oba důvody v jeden.

Co pohnulo našeho Stvořitele k tomu, že se rozhodl zachránit své tvory tímto způsobem? Snad nebudeme daleko od pravdy, hledáme-li i v jeho srdci něco z toho, co známe ze své vlastní lidské zkušenosti, o které by mohla vyprávět především srdce milujících matek. Jsou to dvě hybné síly: Na jedné straně, ačkoliv je nekonečně blažený ve své nekonečné dokonalosti a svatosti, musí mu pohled na milované tvory, kteří se vlastní vinou ocitli v záhubě, působit nekonečnou bolest. A na druhé straně skutečnost, že je může a chce z jejich svrchované nouze vytrhnout, mu v přemíře vrací nekonečnou blaženost. Bůh tyto dva jakoby protikladné, ale spolu tak propojené pocity „nevymyslel“ jen pro nás, ale když nás jimi obdařil, učinil tak ze své vlastní plnosti.

To ony ho přiměly i k tomu, že nás stvořil. Působilo mu nekonečnou blaženost, že nás může obdarovat a učinit spoluúčastníky své blaženosti, a když jsme hříchem od něho odpadli, udělal nakonec z naší viny „šťastnou vinu“, aby nás obdaroval ještě více než předtím a daroval se nám ještě výrazněji a dokonaleji. Jeho úzkost v zahradě nebyla jen lidská úzkost ze smrti, ale byla to i božská úzkost z toho, že se jeho dar v tak mnoha případech setká s naprostým nepochopením a mine se svým cílem. Taková je tedy Boží „almužna“ nám pozemským nuzákům a ta svým způsobem vymezuje parametry pro naše almužny.

Bude to jedním z podstatných důvodů naší věčné blaženosti, až budeme poznávat tvář v tvář nejen to, jak veliký je Bůh, ale také, co to vlastně znamená, že se nám daroval. Kdykoliv si to připomínáme, a mělo by se tak dít minimálně třikrát denně, měl by se nás zmocnit pocit a neodolatelná potřeba pokleknout a hluboce uctít tak nesmírné tajemství a dar, že Bůh se stal člověkem, tak jak to zcela samozřejmě cítili naši předkové, kteří s tímto vědomím poklekali i na poli. A co teprve, když si uvědomíme, že Bůh se rozhodl, že nám toto své sebedarování bude také stále obnovovat a zpřítomňovat zcela realisticky ve svém daru totálního sebeodevzdání, kterým je Eucharistie a ze kterého by nás tedy měla jímat závrať!

Čím více dovolíme, aby se z nás vytrácel tento úžas a úcta, tím více se vytrácí opravdová motivace svého Pána napodobit a následovat. Jeví se to jako zcela nepochopitelné, jak vůbec mohlo dojít k úvahám o tom, že projevů úcty v liturgii je příliš mnoho a že je třeba je redukovat. Kdo si přečte naši brožuru „Přistoupím k oltáři Božímu“, nevyhází z údivu, co všechno se v novém ritu bez náhrady vytratilo, a nemůže se

ubránit dojmům, že se tu prosadila snaha po pohodlí na úkor úcty. Jistě, zachovat všechny tradiční úkony v tzv. mimořádné formě římského ritu něco stojí, ale tato námaha je současně holdem a obětí, kterou celebrant přináší, a přispívá k účtům eucharistického Pána. Jakákoliv reforma ritů by se měla svěřovat těm, kdo přímo hoří láskou a úctou; jen takovým lidem, kteří následují svatého faráře Arského nebo Patera Pia. Že původní ritus byl nyní nazván „mimořádná forma“, to bychom neměli chápat jen v tom smyslu, že je to forma výjimečná, nýbrž také že je to forma, která mimořádným způsobem slouží svému účelu, protože Bůh, tak veliký a svatý, si ve skutečnosti zaslouží, abychom mu prokazovali úctu více než mimořádnou. Že Bůh se stal jedním z nás, to nás nesmí osmělovat k tomu, abychom ho prostě „vzali do party“, kde si můžeme dovolit cokoli, ale musíme si zachovat onu bázeň učedníků z hory Tábor a setrvávat ve stavu úžasu a klanění. Jinak se připravujeme o podstatné náboženské city, které nám pak chybí i v prožívání společenství s Bohem i v mezilidských vztazích, a ztrácíme pojem o božských kořenech a rozměrech „almužny“.

Čím více se člověk těší jen ze sebe a ze svého uspokojení, čím více se vytrácí radost z opravdové lásky, obětí a nezištného sebedarování, a to je jediná autentická, od Boha pocházející radost, která dokáže nasycit a uspokojit srdce, tím více roste hlad a potřeba nějakého náhradního, umělého potěšení, náhradní radosti. Vyprávěl mi otec, že když za první světové války už neměli nic, čím by nakrmili koně, dávali jim žrát namočené koule z papíru. I když potlačili neklid koní, pocházející z hladu, koně nakonec klesali vysílením. Totéž platí o radostech, kterými se sytí dnešní člověk, mnoho křesťanů nevyjímaje. Jenom prohlubují svůj hlad, který je vede ke stále absurdnějším formám

náhradního potěšení. Nikdy se v západní církvi nevykládalo tolik úsilí, aby se lidem vše co nejvíce usnadnilo, aby se vsadilo na pohodlí a atraktivnost, a přitom nikdy se kostely tak nevyprazdňovaly jako v tomto období. Pohodlnost nevede k opravdové hluboké vnitřní radosti. Sebezápor se stal slovem velmi nepopulárním, ne-li zcela neznámým. Dnes převládá tendence nikoliv odepřít si, nýbrž dopřát si. Pravou radost nám může znovu zpřístupnit jen návrat k opravdovému půstu. Postní doba, doba rozhodného obrácení, by měla pozastavit naši tendenci k pohodlnosti, a to i k pohodlnosti v liturgii.

Náročnost křesťanství není dána nařízením ani dekrety, ale požadavky Ježíše Krista. V jeho kázání nenacházíme návody, jak si něco ulehčovat nebo usnadňovat, jak se vyhýbat tomu, co je náročné a nepohodlné. Právě naopak. Ukládá nám spíše nemalé tělesné i duchovní nároky, které jsou výmluvně shrnuty do jeho slov: zapři sám sebe. Naše almužna je proto pravou postní almužnou teprve v tom, co dáváme nejen ze svého, ale ze sebe, když se nám, tak říkajíc, „zadírá pod kůži“. Na rozdíl od Boží štědrosti naše štědrost navíc nemá čisté svědomí. Největší nouze ve světě není důsledek přírodních podmínek a katastrof, ale je to především nouze, kterou působí člověk člověku. Je to nouze, ke které bohaté národy Západu významně přispěly a přispívají a na kterých nejsme nikdo zcela bez viny. Naše pohodlí je vykoupeno nepohodlím jiných. Svět se žene za svým pohodlím přes miliony mrtvol, nenarozenými dětmi počínaje, přes miliony vyhladovělých až k obětem násilí, které má kořeny v nerovnosti do nebe volající. Až budeme zvažovat svou almužnu, srovnajme si své pohodlí s nepohodlím Pána, kterého můžeme najít konkrétně např. ve slumu nebo v uprchlickém táboře bez jídla a pitné vody.

-/š-

Ne 17. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium (P) 8.15 Pohádka pro děti 8.25 Na koberečku (38) 8.40 Hledači dobrých zpráv 8.55 Školy pro Evropu 9.20 Pro zdraví 9.35 Pro víta mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností sv. Michala z Olomouce (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.30 Křížovatký (9) - Aleš Jaluška 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Písničky Michaely Novozámské 16.25 Primiční homilie P. Jana Komárka, SDB 16.45 Pro víta mundi (37) - prof. MUDr. Květoslav Šipr, CSc. 17.25 Evangelium 17.40 Ve jménu Ježíše (12. díl): Ať je biskupem Ambrož! (P) 18.05 Cesty za poznáním: Lucca, Memphis a Sakkara, Kairouan 18.35 Přírodní záranky Evropy (1/12) 19.25 Po stopách apoštola Pavla (6/7) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (468) (P) 20.35 75 let Vatikánského rozhlasu (P) 21.00 Magická flétna Petra Přibyla 2007 (P) 21.30 Na koberečku (38) 21.50 Evangelium 21.55 Misijní magazín (19) 23.00 První čtení 23.25 Noemova pošta (únor 2008) 00.55 Evangelium 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 18. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách apoštola Pavla (6/7) 8.35 Na koberečku (38) 8.50 Primiční homilie P. Jana Komárka, SDB 9.15 Octava dies (468) 9.45 Hledači dobrých zpráv 10.00 Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang 10.30 Kde Bůh roní slzy 10.50 Přírodní záranky Evropy (1/12) 11.40 Bolek a Lolek (4. díl): Cikánský vůz 11.50 Z dětské duše: Nejhezčí je nebe 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi (38) - P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB 12.50 Čtème z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Zapomenutá generace 16.25 Zakynthos (P) 16.45 Školy pro Evropu 17.10 Exit 316 (24. díl): Bolest 17.30 Pro zdraví 17.40 Dětská televize (1/2008) 18.05 Po stopách apoštola Pavla (6/7) 18.35 Bolek a Lolek (5. díl): Černá vlajka 18.50 Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang 19.20 Křížovatký (9) - Aleš Jaluška 19.45 Hledači dobrých zpráv 20.00 Z dětské duše: Nejhezčí je nebe 20.05 Putování Modrou planetou (5. díl): Chile a Patagonie (P) 20.40 Na koberečku (38) 20.55 Zpravodajské Noeviny 21.05 Atlas Charity (37. díl): Vranov nad Toplou (Charitní dom pre mládež vo Vranove nad Toplou) 21.15 Noční univerzita: P. Elias Vella - Charismata a služba 22.05 Exit 316 (24. díl): Bolest 22.25 75 let Vatikánského rozhlasu 22.55 Magická viola Petra Přibyla 2007 23.25 Přírodní záranky Evropy (1/12) 00.15 Zapomenutá generace 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 19. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Putování Modrou planetou (5. díl): Chile a Patagonie 8.40 Zapomenutá generace 9.00 Pro víta mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 9.40 Cesty za poznáním: Kungliga Slottet, Pienza, Salzburg 10.10 Otazníky na téma: Exorcismus 11.40 Bolek a Lolek (5. díl): Černá vlajka 11.50 Z dětské duše: Říkejte, že máte druhé rádi 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Dživan Gasparyan (Colours of Os-

trava) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Školy pro Evropu 16.30 Atlas Charity (37. díl): Vranov nad Toplou (Charitní dom pre mládež vo Vranove nad Toplou) 16.35 Pro víta mundi (38) - P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB 17.20 Cesty za poznáním: Kungliga Slottet, Pienza, Salzburg 17.50 Zpravodajské Noeviny 18.05 Čtème z křesťanských periodik 18.10 Dětská televize (2/2008) (P) 18.35 Bolek a Lolek (6. díl): Černá dáma 18.45 Hledači dobrých zpráv 19.05 Přírodní záranky Evropy (2/12) (P) 20.00 Z dětské duše: Říkejte, že máte druhé rádi 20.05 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 21.05 Stalínova kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (3/3) (P) 21.35 75 let Vatikánského rozhlasu 22.10 Kinematograf múz: DUCHOVNOST 23.15 Octava dies (468) 23.40 Hledači dobrých zpráv 23.55 Školy pro Evropu 00.20 Pro víta mundi (38) - P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 20. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity (37. díl): Vranov nad Toplou (Charitní dom pre mládež vo Vranove nad Toplou) 8.10 Stalínova kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (3/3) 8.40 Kinematograf múz: DUCHOVNOST 9.45 Po stopách apoštola Pavla (6/7) 10.15 Cesty za poznáním: Puning si Chengde 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z dětské duše: Maruška 12.05 Zakynthos 12.25 Na koberečku (38) 12.40 Školy pro Evropu 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Charismata a služba 16.55 Zapomenutá generace 17.15 Přírodní záranky Evropy (2/12) 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (25. díl): Život pro druhé (P) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (14. díl): O zlomyslné Zuzce 18.45 Cesty za poznáním: Puning si Chengde, Louvre, Dendera 19.15 Pro víta mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 19.55 Z dětské duše: Maruška 20.00 Slunce ve tváři (P) 20.30 Pro zdraví (P) 20.40 Křížová cesta v Píšti 20.45 Na koberečku (38) 21.00 Zapomenutá generace 21.20 Putování Modrou planetou (5. díl): Chile a Patagonie 21.55 75 let Vatikánského rozhlasu 22.25 Pro víta mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.35 Křížovatký (9) - Aleš Jaluška 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 21. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Octava dies (468) 8.35 Dětská televize (2/2008) 9.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Charismata a služba 9.55 75 let Vatikánského rozhlasu 10.25 Čtème z křesťanských periodik 10.30 Pro zdraví 10.45 Putování Modrou planetou (5. díl): Chile a Patagonie 11.20 Exit 316 (25. díl): Život pro druhé 11.40 Bolek a Lolek (6. díl): Černá dáma 11.50 Z dětské duše: Říkejte, že máte druhé rádi 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní záranky Evropy (2/12) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Putování Modrou planetou (5. díl): Chile a Patagonie 16.40 Hledači dobrých zpráv 16.55 Pro zdraví 17.05 Po stopách apoštola Pavla (6/7) 17.35 Kinematograf múz: UMĚNÍ (P) 18.35 Bolek a Lolek (7. díl): Dva rytíři 18.45 Čtème

me z křesťanských periodik 18.55 Křížová cesta v Píšti 19.00 Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang 19.30 Exit 316 (25. díl): Život pro druhé 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z dětské duše: Říkejte, že máte druhé rádi 20.05 Pro víta mundi (69) - Mgr. Jaromír Javůrek (P) 20.50 Octava dies (468) 21.20 Na koberečku (38) 21.35 Pro zdraví 21.45 Primiční homilie P. Jana Komárka, SDB 22.10 Exit 316 (25. díl): Život pro druhé 22.30 Po stopách apoštola Pavla (6/7) 23.00 Stalínova kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (3/3) 23.30 Otazníky na téma: Exorcismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 22. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Kinematograf múz: UMĚNÍ 9.05 Zpravodajské Noeviny 9.15 Slunce ve tváři 9.40 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 10.40 Cesty za poznáním: Kungliga Slottet, Pienza, Salzburg 11.10 Octava dies (468) 11.40 Bolek a Lolek (7. díl): Dva rytíři 11.50 Z dětské duše: Maruška 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (12. díl): Ať je biskupem Ambrož! 12.35 Zapomenutá generace 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.20 Žít cestou (7) (P) 17.45 Křížovatký (9) - Aleš Jaluška 18.10 Exit 316 (25. díl): Život pro druhé 18.30 Kinematograf múz: UMĚNÍ 19.30 Cesty za poznáním: Kungliga Slottet, Pienza, Salzburg 20.00 Z dětské duše: Maruška 20.05 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí (L) 21.40 Stalínova kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (3/3) 22.05 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 23.10 Na koberečku (38) 23.25 Zpravodajské Noeviny 23.35 Noční univerzita: P. Elias Vella - Charismata a služba 00.25 Octava dies (468) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 23. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Křížová cesta v Píšti 8.10 Žít cestou (7) 8.30 Exit 316 (25. díl): Život pro druhé 8.50 Ve jménu Ježíše (12. díl): Ať je biskupem Ambrož! 9.20 Cesty za poznáním: Sultan Ahmed Blue, Cairo, St. Peter a Paul (P) 9.50 Čtème z křesťanských periodik (P) 10.00 Kinematograf múz: UMĚNÍ 11.00 Pro víta mundi (69) - Mgr. Jaromír Javůrek 11.40 Klaunský pohádkový kuffík (15. díl): O moudrosti 11.50 Z dětské duše: Nejhezčí je nebe 12.05 Zakynthos 12.25 Pro zdraví 12.35 Slunce ve tváři 14.30 Mše svatá z Katedrály Božského Spasitele v Ostravě u příležitosti 60. narozenin Mons. Františka V. Lobkowicze 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (1) - Mons. Karel Herbst 16.30 Zapomenutá generace 16.55 Putování Modrou planetou (5. díl): Chile a Patagonie 17.30 Hledači dobrých zpráv 17.45 Pro zdraví 18.00 Zakynthos 18.20 Na koberečku (38) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (15. díl): O moudrosti 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Sultan Ahmed Blue, Cairo, St. Peter a Paul 19.25 První čtení (P) 19.50 Čtème z křesťanských periodik 20.00 Z dětské duše: Říkejte, že máte druhé rádi 20.05 Po stopách apoštola Pavla (7/7) (P) 20.35 Primiční homilie P. Pavla Havláta (P) 20.55 Stalínova kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (3/3) 21.20 Slunce ve tváři 21.45 Žít cestou (7) 22.00 Přírodní záranky Evropy (2/12) 22.50 Putování Modrou planetou (5. díl): Chile a Patagonie 23.25 Pro víta mundi (69) - Mgr. Jaromír Javůrek 00.05 Dživan Gasparyan (Colours of Ostrava) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

CENTRUM NADĚJE A POMOCI NABÍZÍ

Centrum naděje a pomoci nabízí poradenství a osvětovou činnost v oblasti rodinné a sexuální výchovy, s důrazem na rozvoj dobrých partnerských vztahů a podporu rodinného života, na sociální služby a řešení specifických problémů v souvislosti s těhotenstvím, mateřstvím, rodičovstvím.

Nabízíme poradenství, kurzy a přednášky těm, kteří se chtějí spolehlivě vyhnout početí * těm, kterým se nedaří otěhotnět * rodičům, kteří očekávají narození dítěte * rodičům po porodu * lidem, kteří se v souvislosti s těhotenstvím, mateřstvím a rodičovstvím ocitli v tíživé životní situaci či sociální tísní * lidem, kteří se dostali do výchovných a vztahových problémů * lidem všech věkových kategorií se zdravotními potížemi.

Provazujeme ambulanci lékařskou péči v oborech praktický lékař pro dospělé * vnitřní lékařství * gynekologie.

Nabízíme tyto konkrétní programy:

Zdravé rodičovství - Kurz předporodní přípravy s praktickým nácvikem k porodu; Cvičení a plavání pro těhotné; Speciální programy pro rodiče dvojčat a víceračat; Návštěvní služba domů při potížích v kojení a po porodu a další.

Klub rodičů - pro maminky i tatínky na „mateřské“, každé úterý od 10 do 12 hod.

Být sama sebou - kurz pro dospívající dívky. Povídání o manželství - setkání pro snoubence a novomanžele.

Dámský spolek - pro zralé ženy, každé úterý od 18 do 20 hod. Přihlášky a informace na <http://www.cenap.cz/> nebo na adrese: Vodní 13, Brno, tel. 543 254 891.

Chceš-li sloužit Bohu jako kněz-řeholník, který se stará zvláště o děti a mládež, můžeš se kontaktovat na tuto adresu: Piaristé - P. Lukáš, Kostelní 514, 696 62 Strážnice, e-mail: luksp@centrum.cz, mobil: 775 254 072.

Podmínky k přijetí do našeho piaristického řádu jsou: poctivá chuť sloužit Bohu a lidem v kněžském povolání • dobrý zdravotní stav • chuť pomoci dětem a mládeži, zvláště chudým, ve škole a ve farnostech • maturitní vysvědčení • přijaté svátosti křtu, Eucharistie a bířmování.

SMRT V RODINĚ

Vyrovňávají se se smrtí někoho blízkého lépe lidé věřící, nebo nevěřící? Jaká jsou stadia truchlení? Aktuální číslo časopisu **Rodinný život** se zabývá nelehkými otázkami okolo smrti. Přináší rozhovor s Dr. Svatošovou o hospicovém hnutí. Nechybí ani zajímavý článek, který rozebírá pojetí smrti v očích dítěte od 5 let do dospělosti.

Čtenáři se dále dozví, jak vypadá syndrom vyhoření, co k němu vede a jak ho překonat. V rubrice duchovního života je poutavě popsán život Panny Marie.

Ani v tomto čísle nechybějí soutěže pro děti i dospělé, křížovka, nabídka zajímavých knih a informace o programech pro celou rodinu. Celé číslo doprovází fotografie Jindřicha Štreita.

Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz.

VRAŽDA KATOLICKÉHO ŘEHOLNÍKA

15. ledna byl na Filipínách na ostrově Tabawan přepaden v kostele kněz oblát Neposkvrněného početí Reynandno Jesus Roda, pak byl odvezen na basketbalové hřiště a tam zastřelen. Řeholníková průvodce násilníci unesli. Před deseti lety byl biskup, příslušník stejné misijní kongregace, zastřelen přímo v katedrále. Ostatní členové řádu jsou vystaveni osočování.

NEOBVYKLÁ POKUTA

Jeden chilský kněz byl zcela bez prostředků a musel zaparkovat v prostoru zakázaného parkování. Měl zaplatit pokutu ve výši 58 €, ale vzhledem k tomu, že je zcela insolventní, odsoudil ho soudce, aby se tři měsíce modlil sedm žalmů. Výkon tohoto trestu má kontrolovat zvláštní spolupracovník soudu.

Liturgická čtení

Neděle 17. 2. - 2. neděle postní

1. čt.: Gn 12,1-4a

Ž 33(32),4-5.18-19.20+22

Odp.: 22a (*At spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.*)

2. čt.: 2 Tim 1,8b-10

Ev.: Mt 17,1-9

Slovo na den: Vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami.

Pondělí 18. 2. - ferie

1. čt.: Dan 9,4b-10

Ž 79(78),8.9.11+13

Odp.: srov. Ž 103(102),10a

(*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)

Ev.: Lk 6,36-38

Slovo na den: Nesudte.

Úterý 19. 2. - ferie

1. čt.: Iz 1,10.16-20

Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukázu Boží spásu.*)

Ev.: Mt 23,1-12

Slovo na den: Mluvi a nečini.

Středa 20. 2. - ferie

1. čt.: Jer 18,18-20

Ž 31(30),5-6.14.15-16

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Mt 20,17-28

Slovo na den: Mezi vámi tomu tak nebude.

Čtvrtek 21. 2. - připomínka sv. Petra Damianiho

1. čt.: Jer 17,5-10

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 16,19-31

Slovo na den: Den co den.

Pátek 22. 2. - svátek Stolce sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1-4

Ž 23(22),1-3.4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 16,13-19

Slovo na den: Co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.

Sobota 23. 2. - připomínka sv. Polykarp

1. čt.: Mich 7,14-15.18-20

Ž 103(102),1-2.3-4.9-10.11-12

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

Ev.: Lk 15,1-3.11-32

Slovo na den: Máme proč se veselit.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. - 23. ÚNORA

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 2.		PO 18. 2.		ÚT 19. 2.		ST 20. 2.		ČT 21. 2.		PÁ 22. 2.		SO 23. 2.			
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	1309	1453	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	1310	1454	272	301		
Antifony	313	348	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	1310	1454	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	321	357	324	360	327	364	1310	1454	334	372		
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	321	357	324	361	328	365	1311	1455	334	372		
Prosby	314	349	318	354	321	357	325	361	328	365	1675	1894	335	372		
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	1311	1455	335	373		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	314	350	318	354	322	358	325	362	329	366	1311	1455	335	373		
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	1311	1455	335	373		
Nešpory:																
SO 16. 2.																
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	1310	1454	268	297
Antifony	311	347	316	351	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1312	1456	336	375
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1678	1897	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	319	355	323	359	326	363	330	367	1312	1457	336	375
Ant. ke kant. P. M.	312	347	316	352	320	356	323	359	327	363	330	367	1313	1457	337	375
Prosby	312	348	316	352	320	356	323	360	327	364	330	367	1681	1900	337	376
Záv. modlitba	314	350	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	1311	1455	339	378
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:

16. 2. • 1. 3. • 29. 3. • 12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.

ŽIVOT SVATÉHO POUSTEVNÍKA VINTÍŘE

Jiří David ze Zdic • Z latiny přeložil Josef Kolářek

Překlad starodávné legendy z latiny o poustevníku prvních přemyslovských časů († 9. října 1045), který pocházel z rodu dávných knížat v Durynsku a byl důvěrným přítelem uherského krále sv. Štěpána I. a římského císaře sv. Jindřicha II. Autorem původního latinského textu (vytištěn v roce 1712) je jezuitský misionář P. Jiří David. Kniha obsahuje také černobílou obrazovou přílohu s dobovými vyobrazeními sv. Vintíře.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 146 x 200 mm, 100 stran, 85 Kč

ROBERT BELLARMINO. KARDINÁL A INKVIZICE

James Brodrick • Z autorizovaného italského překladu s přihlednutím k původní anglické verzi přeložil Josef Kolářek

Život a dílo učeného kardinála sv. Roberta Bellarmina, učitele církve a přítele Galileiho. Podle Goetha Bellarmino patřil k nejpoučenějším veleduchům doby. Originál anglického historika Brodricka se v literárních encyklopediích uvádí jako „učebnice“ malebné angličtiny. Kniha obsahuje černobílou obrazovou přílohu.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Váz., 135 x 210 mm, 332 stran, 320 Kč

KRISTOVA LÁSKA NALÉHÁ

Pater Dr. Basilius Senger OSB • Z němčiny přeložila Jana Zelenková

Kniha obsahuje stručný životopis, mystiku a nově u laskavým člověkem, nadanou učitelkou a omilostněnou řeholnicí řádu Školských sester z Graz-Eggenbergu v Rakousku. Pocházela z Dolní Lipové u Jeseníku ve Slezsku. Její životní příběh skrývá mnohá těžko pochopitelná tajemství a promlouvá do současnosti. Text je doplněn několika černobílými fotografiemi.

Ing. Ladislav Vopěnka - HAIFA ISLAND • Křídový papír, brož., A5, 56 stran, 74 Kč

PŘIJMĚTE ODE MNE MNOHO SRDEČNÝCH POZDRAVŮ...

Sestra Klára Fietz • Z němčiny přeložila Jana Zelenková

Barevná publikace, která se pokouší vystihnout duchovní profil sestry Kláry Fietz prostřednictvím zápisků z deníku, dopisů a básní. Čtenář zde najde sestru Kláru jako člověka, který stojí oběma nohama v životě, který cílevědomě a velmi odvážně hledá a jde strnou cestou k výšinám, k Bohu a který také ostatní na tuto cestu láká a přitahuje.

Ing. Ladislav Vopěnka - HAIFA ISLAND • Křídový papír, brož., 210 x 210 mm, 72 stran, 131 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 P.P.
 147/2002

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.